

Háy János – Lovasi András

A kéz

SZEREPLŐK

Dávid – 16 éves fiú
Anyja – Dávid anyja, negyven körül
Apa – Dávid apja, negyven fölött
Nagymama – Dávid nagymamája, hatvanas
Zenetanárnő – városi kinézetű ötvenes nő
Peti – Dávid vidéki haverja
Gábor – Dávid pesti haverja
Laci – Dávid gimis haverja
Kristóf – Dávid gimis haverja
Kriszta – gimnazista lány
Anna – Dávid osztálytársa
Egyik csaj – szakközepes lány
Másik csaj – szakközepes lány
Emese – Dávid osztálytársa
Matektanár – ötvenes férfi
Ápolónő – harmincas nő
Kollégista – Dávid kollégiumi társa
Két negyedikes kollégista
Két harmadikos kollégista
Szobafőnök
New York-i férfi
New York-i lány
Kollégisták, gimnazisták, zeneiskolások,
nyaralók, utcai emberek,
New York-i férfiak és nők

ELSŐ RÉSZ

1. jelenet

(Zeneiskola, előtér és osztályterem, gyerekek várakoznak, a Zenetanárnő érkezik)

(Zene: felvezetőzene, intenzív ütemes, lehet valamelyik alapdal hangszeres változata, ami esetleg belefut ügyetlenkedő klimpírozásba)

(Dal: a Zenetanárnő dala: fokhagymaszag, konyhaszag tehénszarszag, disznóólszag, ganéjdomb, libák, kacsák, részegek, büdös, mit keresek én itt)

ZENETANÁRNŐ: Ki az első?

DÁVID: Én vagyok, tanárnő.

ZENETANÁRNŐ: Akkor gyere. Gyakoroltál?

DÁVID: Persze tanárnő, csak a kéztartás nem megy.

ZENETANÁRNŐ: Pedig úgy szabályos.

DÁVID: A Dzsimi Hendriksz nem úgy tartja.

ZENETANÁRNŐ: Dzsimi Hendriksz nem járt zeneiskolába, nem tudja, mi az a kodálymódszer, ha tudná, akkor nem játszana hamisan.

DÁVID: Szerintem jól játszik.

ZENETANÁRNŐ: Nem jól, csak hangosan.

(Nyitja az ajtót)

ZENETANÁRNŐ: Úristen, micsoda bűz, nem érzitek?

GYEREKEK: Itt semmi szag nincsen, csak kölni, tanárnő!

ZENETANÁRNŐ: Kölni? A kölnit azt nem érzem.

DÁVID: Mert azt a tanárnő nem is érezheti, mert olyat nem érez az ember, ami mindig van, és a tanárnőnek ez a kölni mindig van.

ZENETANÁRNŐ: Kifordul a gyomrom! Így nem lehet órát tartani, ilyen szagban.

DÁVID: De tanárnő, én tényleg nem érzek semmit.

ZENETANÁRNŐ: Minden gyereknek konyhaszaga van, hogy lehet ilyen szagban felnőni, nem bírom a konyhaszagot.

DÁVID: De mosakodtam, tanárnő. Én mindig szoktam, különösen zeneiskola előtt!

ZENETANÁRNŐ: Akkor beleivódott a bőrdöbe. Ott van benne, része a testednek.

DÁVID: Ilyen nincs is, tanárnő.

ZENETANÁRNŐ: Amíg nem kerültem ide, én is azt hittem, hogy nincs, mert csak fényképről láttam falusi lakosokat, a fényképnek meg nem volt szaga. És én allergiás vagyok a fokhagymaszagra. Milyen hely ez, hogy az utca tehénszarszagú, az udvarok tyúkszarszagúak, az emberek meg fokhagymaszagúak.

DÁVID: Falu.

(Dal)

(Trágyadombon)

ZENETANÁRNŐ: *Persze értem, sok a tehén
A trágyán felhőt játszó legyek
A disznószarban disznók ülnek
A szemétdombon kupac belek
A tyúkól felől a meleg tyúkszag*

*A konyha felől tudja fene
Veritékszag, sárszag, porszag
Meg a fokhagymaszag rettenete*

*Itt az élet mind búzzel jár
Csak a temetőben jók a szagok
Odamegyek, ha tehetem
Szívom a virágillatot
Bolyongok a sírok között
Szellőztetem a szívemet
A bukszusbokrok bólogatnak
Kicsit mint a Margitsziget*

*Bolyongok a sírok között
Szellőztetem a szívemet
A bukszusbokrok bólogatnak
Olyan mint a Margitsziget*

*Itt az élet mind búzzel jár
Csak a temetőben jók a szagok
Odamegyek, ha tehetem
Szívom a virágillatot
Bolyongok a sírok között
Szellőztetem a szívemet
A bukszusbokrok bólogatnak
Olyan mint a Margitsziget*

ZENETANÁRNŐ: Mért ilyen a falu, mért ilyen büdösek még a gyerekek is?

DÁVID: De tanárnő, én tényleg...

ZENETANÁRNŐ: Nem bírom! Takarodj haza, mindegyik takarodjon haza, és mondd meg a szüleidnek, hogy nem tudlak tanítani, mert fokhagymaszagban nem lehet zenét tanítani.

DÁVID: De tanárnő, én egész délután gyakoroltam és most...

ZENETANÁRNŐ: Nem hangszer való a kezetekbe, hanem kapanyél! Olyan a kezetek, hogy csak az, mert olyan kezeket örököltetek, meg fokhagymaszagot. Kapálás közben nem számít, hogy milyen szagotok van, ott mindegy, mert elfújja a szél, de itt nem.

2. jelenet

(Udvar, Anya éppen a tyúkokat eteti, a gyerek érkezik)

*(Zene: az udvar hangjai, állatok, nyikorgások színezik a kicsit melankolikus megáll-
azidőzenét)*

(Dal: Dávid első dala: Hogyan leszek én rockzenész, az udvaron nem szól a kapanyél, a tehenek bőgnek, a tyúkok kodálnak, hápog a kacsa, az egész falu unalom és halál, hogyan jön ehhez egy villanygítár)

NAGYMAMA: Hozz még egy kis darát! Hallod?
DÁVID: Hozom már!
NAGYMAMA: Szóval azt mondta, hogy konyhaszagod van.
DÁVID: Azt.
NAGYMAMA: Hallod, hogy mit mondott, és te nem szólsz semmit?
ANYA: Biztos nem szereti ezt a szagot. Nincs hozzászokva.
NAGYMAMA: Mi az, hogy nincs hozzászokva, ez falu, itt ehhez hozzá kell szokni!
ANYA: De eddig városon élt.
NAGYMAMA: Azért ilyen ez a gyerek is, mert benned sincs semmi tartás.
ANYA: Meg kell érteni a másik embert is.
NAGYMAMA: Én kiveszlek onnét, még hogy konyhaszag, milyen szaga legyen az embernek? Neki milyen szaga van, mintha belelógatták volna egy kölnisüvegbe. Az embernek rögtön prüszkölnie kell, ha a közelébe megy. Különben is, hogy néz ki, tiszta púder a feje, mintha egy turistabuszról maradt volna le.
ANYA: Azért nem kéne ilyeneket a gyerekeknek.
NAGYMAMA: Dehogynem. Ettől lesz tartása. Kiveszlek, nem fogja neked többet azt mondani, amit mondott.
DÁVID: De akkor hogy fogok megtanulni gitározni?

(Dal kb. itt)

DÁVID: *A nap, a szél, az eső, a hó
Változást hoz, a változás jó
Ők döntik el melyik mikor:
Por után sár, sár után por*

*Unalmas tél, fullasztó nyár
Bármi is vár, az nem itt vár
Nem visz el, a szél körbejár
Hogy lesz ebből villanygítár?*

*A sár, a por, a sár, a por
A sár az betemet mindent
A szél az élet koptatja el
A késeknek bennem itt bent*

*A sár, a por, a sár, a por
a sár az betemet mindent
Gumicsizma, por után sár*

*Hogy lesz ebből villanygítár?
A sár, a por, a sár, a por
A sár az betemet mindent
A szél az élet koptatja el
A késeknek bennem itt bent*

*A sár, a por, a sár, a por
a sár az betemet mindent
Gumicsizma, por után sár
Hogy lesz ebből villanygítár?*

*A nap, a szél, az eső, a hó
Változást hoz, a változás jó
Ők döntik el, melyik mikor:
Por után sár, sár után por
Por után sár...*

- NAGYMAMA: Minek azt megtanulni?
DÁVID: Az együttes miatt, hogy majd indulunk a kimittudon, meg leszünk a tévébe.
NAGYMAMA: Ahhoz nem kell tanulni. A többi sem tanult. Csak bőr legyen az ember képén, hogy kiálljon a tévébe. Nem is ők énekelnek, biztos, hanem valaki a hátuk mögött.
DÁVID: Hogyan fogok akkor nagyszólózni, a kerítésdrótot fogom pengetni?
NAGYMAMA: Majd veszek neked egy szájharmonikát, ahhoz nem kell tanár.
DÁVID: De szájharmonikából nem lesz zenekar.
NAGYMAMA: Akkor leszél énekes, mint a Szécsi Pali. Hozz még darát a tyúkoknak!

3. jelenet

(Zeneiskola)

(Zene: a jelenetet felvezethetné egy Volt egyszer egy vadnyugat-paródia)

(Dal: a Zenetanárnő dala, mint korábban, csak most a Nagymamával duettben: allergia, szagok, falu, ilyen szagú emberek, Pesten is bűz van, autók, füst, zaj)

- ZENETANÁRNŐ: *Persze értem sok a tehén
A trágyán felhőt játszó legyek
A disznószarban...*
NAGYMAMA: *Persze értem sok a tehén
De Pesten meg a kocsik bőgneek
És szellentenek folyton-folyvást
Ha ez itt bűz, az ott főleg*

*Voltam ott, a forgalomban
Elakadt a lélegzetem
Nem akarta az ottani
Levegőt a szervezetem*

*Lehet, hogy itt trágyabúz van
De ott meg a rákot kapják
Osztályrésziül az ott lakók
Na meg a zaj, az mennyország?
Ugyan már, a kutyaszarban
Vonszolódni, mi ott a jó,
Nagy a tömeg a dolgozót meg
Becsípi a metróajtó*

*Ugyan már, a kutyaszarban
Vonszolódni, mi ott a jó,
Nagy a tömeg, a dolgozót meg
Becsípi a metróajtó*

- NAGYMAMA: Akkor én kivinném a gyereket.
Csuhabja.
- ZENETANÁRNŐ: Én nem tehetek róla, de nem bírom a szagokat.
- NAGYMAMA: Itt falun ilyen szag van. Ha idejön valaki tanítani, akkor ezt a szagot kell szagolni.
- ZENETANÁRNŐ: De én nem bírom.
- NAGYMAMA: Akkor Pesten kell tanítani.
- ZENETANÁRNŐ: Nem azért vagyok itt, mert itt akartam.
- NAGYMAMA: Akkor mért?
- ZENETANÁRNŐ: Mert ide helyeztek, nem maradhattam a fővárosban.
- NAGYMAMA: Itt ehhez kell hozzászokni. Olyan, mint Pesten a füst meg a zaj.
- ZENETANÁRNŐ: De én nem tehetek róla, hiába mosakodnak meg a gyerekek, akkor is érzem, megtelik tőle az egész tanterem, és hiába nyitok ablakot, akkor sem. Biztos genetikus.
- NAGYMAMA: Hogy milyen?
- ZENETANÁRNŐ: Hogy öröklík, a szüleiktől, mint a földet meg a szerszámokat.
- NAGYMAMA: Hogy a szag olyan, mint a föld?
- ZENETANÁRNŐ: Hogy örökletes.
- NAGYMAMA: Örökletes?!!!
- ZENETANÁRNŐ: Igen, arra gondoltam.
- NAGYMAMA: Hát lehet, hogy ez a fokhagymaszag örökletes probléma, biztos a tanárnő mást örökölt a szüleitől, mondjuk púderes fejet, mert saját akaratából ilyen fejet nem hordhat az ember!
- ZENETANÁRNŐ: De kérem!
- NAGYMAMA: Lehet! De hogy ez a probléma megoldódjon, én kiveszem a gyereket.

ZENETANÁRNŐ: Nem tehetek róla, hogy nekem itt kell.
NAGYMAMA: Semmi nem kötelező.
ZENETANÁRNŐ: A férjem börtönben van.
NAGYMAMA: Börtönben?
ZENETANÁRNŐ: Véletlenül, mert olyat csinált, még amikor egyetemista volt, és azért, vagyis nem csinált, szóval nem követett el semmit, csak azt mondták, hogy elkövette, de ő nem, nekem meg azért kellett eljönnöm, mert vele ez van...

(Kis forradalomhangok, a nagymama kicsit meglepődik, mintha megérintené a tanárnőt)

NAGYMAMA: Mi nem politizálunk, annyi jó történt az utóbbi időben itt falun, hogy annak csak örülni lehet. Például itt ez a zeneiskola, régen még orvos se volt.
ZENETANÁRNŐ: Tudom, csak azt mondom, hogy tényleg nem csinált semmit, ártatlan, s hogy sokan vannak, akik ártatlanok és ott vannak.
NAGYMAMA: Ha valaki nem követ el semmit, akkor nem kerül börtönbe.
ZENETANÁRNŐ: De ő nem, csak ráfogták.
NAGYMAMA: Vizsgálatásra.
ZENETANÁRNŐ: Sajnálom.

4. jelenet

(Kint, utca)

(Zene: rokendrollos dal lesz a következő, annak a hangjai kellene, hogy felvezessék a jelenetváltást)

(Dal: duettben a két fiú: az igazi rokendroll, talán visszajöhetne az előző dallam, szólógitár, énekes, a fiú villanygitárt vesz, dobok, basszus)

PETI: Mi van? Mért van ilyen szar kedved?
DÁVID: Ugrott a zenekar.
PETI: Hogyhogy ugrott?
DÁVID: A nagyanyám kivett a zeneiskolából.
PETI: Mért?
DÁVID: Mert nem bírta elviselni, hogy a nő azt mondta, hogy konyhaszagom van, hogy ezt az ő unokájának ne mondja senki.
PETI: Mi a faszt lázong az öreganyád, nem ő a Dózsa György.
DÁVID: Hát nem, és épp ezért én sem vagyok a Dózsa György unokája, de azt mondta, az emberben akkor is legyen tartás.
PETI: Mi az, hogy tartás?
DÁVID: Nem tudom, az, hogy nem járhatok.
PETI: Pedig szólógitár nélkül nincs rokendroll.
DÁVID: Meg persze énekes nélkül se.
PETI: Azt mondjuk, csinálhatnám én is.
DÁVID: Az azért nem olyan.
PETI: Vagy a Laci.

DÁVID: A Laci a dobos lesz. A dobosok nem szoktak énekelni, meg amúgy se énekes típus. Ahhoz nemcsak énekelni kell, hanem olyannak lenni, hogy énekes.
PÉTI: És te olyan vagy.
DÁVID: Pont olyan, azért is akartam a zenekart, mert észrevettem, hogy olyan vagyok.

(Peti röhög)

DÁVID: Mit röhögsz?
PÉTI: Azért vicces volt?
DÁVID: Mi?
PÉTI: A fokhagyma.
DÁVID: Lehet, hogy nem kellett volna.
PÉTI: Te találtad ki.
DÁVID: Nem gondoltam, hogy ez lesz, hogy kivesznek.
PÉTI: Azért az volt az igazi rokendroll.
DÁVID: Mi?
PÉTI: Hogy minden óra előtt bekentük a zongorabillentyűket fokhagymával. Annyira hülye tényleg, hogy nem vette észre.
DÁVID: Azt hitte, hogy mi. Azt hitte, hogy nem lehet lemosni rólunk. Hogy ez nálunk genetikus.
PÉTI: Milyen?
DÁVID: Mindegy. Csak hogy mindig rajtunk van, pedig csak a zongorán.

5. jelenet

(Könyha)

APA: Akkor hétvégén elmegyünk a Balatonra.
ANYA: Tényleg?
APA: Két napra.
DÁVID: Két napra?
APA: Kettőre.
ANYA: És hol fogunk aludni?
APA: Most ez lényeges, hogy hol?
ANYA: Hát azért nem mindegy.
APA: Megoldom, eddig is mindent megoldottam.
ANYA: De mégis hol?
APA: Kempingben.
DÁVID: Kempingben? Ez nagyon jól hangzik, még soha nem aludtam kempingben.
ANYA: Kényelmes lesz?
APA: A Balaton miatt megyünk, nem azért, hogy kényelmes egyen.

6. jelenet

(Kocsiban a Balaton felé)

(Zene: út a Balaton felé, intenzív haladászene, imitálhatja az autórádiók zenéjét)

- DÁVID: Azért marha gyorsan mennek az autók.
APA: Ahogyan mi.
DÁVID: Nem, azok a napszemüvegesek gyorsabban mennek, mert leelőznek.
APA: Mert nem tartják be a szabályokat.
DÁVID: Mi mért tartjuk be?
APA: Mer így biztonságos.
DÁVID: Marha jól néznek ki azok az autók.
ANYA: Hagyd apádat vezetni, látod, mekkora forgalom van!
DÁVID: Jó, csak...
ANYA: Hallod, ne zavard, nagyon oda kell figyelni, nem olyan, mint falun, hogy egy traktor meg egy málnáskocsi. Ilyenkor mindenki a Balatonra megy.
DÁVID: Ó, csak mondom, hogy milyen jól néznek ki azok az autók.
APA: Olyanok, mint a mienk, Zsiguli.
DÁVID: Akkor is másképp néznek ki.
APA: A napszemüveg miatt.
DÁVID: A napszemüveg miatt?
APA: Ja, hogy napszemüvegben vezetnek. Meg a színes ingtől.
DÁVID: Csak ennyi?
APA: Ennyi.
DÁVID: Milyen messze vagyunk?
ANYA: Mondom, hagyd az apádat vezetni.
DÁVID: Jó, csak izgulok, nehogy elkéssünk.
APA: A Balatonról nem lehet elkésni. Az olyan, hogy van. Mindig.
DÁVID: Jó, de marha meleg is van.
ANYA: Jobban fog esni a fürdés.
APA: Mindjárt odaérünk és fürdünk.
DÁVID: Mindjárt?
APA: A kocsiból egyenesen odamegyünk.
DÁVID: A vízbe?
APA: Oda.

7. jelenet

(Balaton-part, strandolók, a kocsiban idétlenül vetkőznek fürdőgatyára)

(Zene: a Balaton-dal dallamára indul a jelenet)

(Dal: a Balatonról, mindenki itt van, klottgatyá, bikini, félmeztelen csajok, hugyozás a vízbe, napolaj, fröcskölés, vidám, gondtalan tömeg)

DÁVID: *Nagycsoportok pötytyözik*
LÁNGOSOS: *a partokat*
DÁVID: *Kiscsoportok fröcskölnek*
LÁNGOSOS: *a nagy vizet*
DÁVID: *Klottgatytól bikiniig, lengyel fiúk, német cicik*
LÁNGOSOS: *Bronzolajtól fénylő testtel, ha nagyon kell bent engedd el*
EGYÜTT: *Na, kit simogasson a Balaton?*
Na, kit simogasson a Balaton?

APA: *Látod, mondtam, aki számít az itt van*
Sorba állok, ne rángassál kisfiam

LÁNGOSOS: *Azok messze? Vitorlások 10 csomóval mennek, látod?*
APA: *Horgászok meg hekket fognak, ha te is kérsz, mindjárt hoznak*
EGYÜTT: *Na kit simogasson a Balaton?*
Na kit simogasson a Balaton?

DÁVID, LÁNGOSOS: *Este tűznél gitározó vándorok*
Felkelőnapháza? mutatom... tudod?

MINDENKI: *A-mol, c-dúr, d-dúr ef-dúr, igen oda kell a kisujj*
LÁNGOSOS: *És akkor itt orgona jön, tessék Ulrike a söröm*
MINDENKI: *Na, kit simogasson a Balaton?*
Na, kit simogasson a Balaton?
Na, kit simogasson a Balaton?
Na, kit simogasson a Balaton?
Na, kit simogasson meg a Balaton?

DÁVID: *Marha sokan vannak itt.*
APA: *Mindenki itt van. Egész Budapest, meg egy csomóan vidékről*
Nyáron minden itt történik.

(Dal kb. itt)

ANYA: *Azt hittem, azért ennél kevesebben lesznek.*
APA: *Ha kevesebben lennének, akkor ez nem is Siófok lenne.*
Budapesten, hiába főváros, ilyenkor nincs semmi. Aki számít,
az mind itt van. Mi is.

DÁVID: *Milyen szar lehet annak, aki a városban marad ilyenkor.*
APA: *Ezért nem mentünk az állatkertbe, például.*
ANYA: *Az is lehet, hogy aki otthon marad, az örül, hogy végre nin-*
csenek ott a többiek, és majd akkor megy el a Balatonra, ami-
kor a többiek a városban vannak.

DÁVID: *Akkor is lehet?*
APA: *Azért akkor nem az igazi.*
DÁVID: *Pisilnem kell. Mit csináljak?*
APA: *Majd a vízbe.*
DÁVID: *A vízbe?*
APA: *Ja, a pestiek is oda.*
DÁVID: *Bele a vízbe?*

APA: Ja, örülnek, hogy végre összevissza hugyozhatnak.
DÁVID: Mindenki belehugyozik?
APA: Bele. Attól meleg.
DÁVID: Fúj! Azt hittem a naptól.
APA: Attól nem lenne ennyire.

8. jelenet

(A kempingben, sátorhelykeresés, kempingezők, németek, lengyelek)

(Zene: ügyetlen gitározgatás, afféle tábortúzi muzsikálás hangjai)

(Dal: a lengyel egyetemisták gitározásából kilőhetne a guantanaméra, arra meg rányomulhatnak kicsit brutálban a polák venger dva bratanki)

ANYA: Még soha nem voltam kempingben.
APA: Most ide is eljutottál, ugye, ezt nem gondoltad volna, amikor még gyerek voltál.
ANYA: Akkor még nem is volt ilyen, hogy kemping.
APA: Jó, de most már van.
ANYA: Csakhogy nem is tudtam volna elgondolni, mert nem volt olyan, ami meg nincs, arra nem tud gondolni az ember.
APA: Tudom, hogy nem volt, most mit magyarázod, én csak azt akartam mondani, hogy ennek lehet örülni.
ANYA: Ja, lehet. Hová álljunk?
APA: Ide, a vizesblokk mellé, mert ha éjjel ugye, akkor...
ANYA: Ezt jól kigondoltad.
DÁVID: Kicsit van szaga.
APA: Én nem érzem, olyan csak, mint otthon az udvarban.
DÁVID: A disznóól közelében.
APA: Nem, ott azért büdösebb.
DÁVID: Azok ott kik?
APA: Német turisták.
DÁVID: Mért visznek táskát magukkal pisálni?
APA: Nem akarnak megválni az irataiktól, ilyen rendszeretők, ha véletlenül igazoltatja őket a rendőr, amikor mennek a vécére, akkor előveszik és mennek tovább, nem történhet olyan, hogy pisálás helyett letartóztatják őket, mert nincsenek náluk a személyes okmányok.
DÁVID: Tényleg?
APA: Ennyire rendszeretők. Németek. Meg a sörtől nagyon kell hugyozni, nem lehet, hogy valaki feltartóztassa őket.
DÁVID: Azok ott?
APA: Lengyel egyetemisták.

(Dal)

DÁVID: Honnét lehet tudni?
APA: Farmerben vannak, meg van náluk gitár.

DÁVID: Ja, nem gondoltam volna.
 APA: Na, akkor először a gyerek helye. Leeresztem az ülést éjszakai pozícióba.
 ANYA: Azért az oroszok ezt jól kitalálták.
 APA: Ja, ki kellett, mert akkora az ország, hogy nem lehet egy nap alatt átutazni. Néha meg kell aludni.
 ANYA: Azért? Nem is gondoltam volna.
 APA: Azért. Marhára megcsinálták.
 ANYA: Nem sajnálták bele az anyagot.
 APA: Hát nem. Nem olyan, mint a nyugati kocsik, hogy az egész szar műanyag.
 ANYA: Ha azokat ilyen erővel csavarnád, biztos eltörnének.
 APA: Ja. Ez tényleg csavar. A kurva életbe! Kész.
 DÁVID: Az ott jól van, hogy az első ülés támlája meg a hátsó találkozásánál van az a dudor.
 APA: Az?
 DÁVID: Az ott!
 APA: Az, pont így jó. Ez ilyen. Ilyen fajta. Egészséges, ha nem egyenes, mert az ember gerince sem egyenes.
 DÁVID: De ott pont, szóval nem ott.
 APA: Mi nem ott?
 DÁVID: Nem ott nem egyenes.
 APA: Úgy kell feküdni, hogy ott legyen.
 ANYA: És a mi helyünk?
 APA: Arra hoztam a pokrócot meg a százas szöveget.

(Apa közben szedi elő a szöveget, a pokrócot, a sarkokat köti a kilincshez, anya, varázsolja elő a csomagtartóból a dunyhákat)

(Zene: afféle némafilmmuzsika, erre mozog a házaspár)

APA: Nem olyan pöpec, mint a németeké, de nem is vagyunk mi németek. Pakold elő a dunyhákat! Majdnem olyan lesz, mint otthon.
 ANYA: Ezt hogy érted?
 APA: Fölül. A dunyha, otthon is az van, csak alul különbözik.

9. jelenet

(Otthon, konyha vagy szoba)

(Zene: a csend hangjai, mármint nem a simonandgerfinkel)

(Dal: a zenéből kibomlik apa dala a tanulásról, hogy az mennyire érdemes)

ANYA: *Mi más lehetne jó
 Bogyós gyümölcsökről sok olvasnivaló
 Nemesítés és fajták végtelen sora fogy a
 Sok betű, latinul itt a Föld minden ismert virága*

APA: *Tudni kell, mi jó a bogyók számára*
ANYA: *És mik a veszélyek?*
APA: *Sok a kártékony rovar*
Szóval nem egyszerű ez, nem beszélve arról hogy,
Mibe kerül a műtrágya és a vegyszer, és a traktor se olcsón
Szántja fel ősszel a szeretett dombjaim

DÁVID: Apu mit csinál?
ANYA: Tanul.
DÁVID: Mit tanul?
ANYA: Nem tudom, valamit az öntözéses mezőgazdaságról.
DÁVID: Minek?
ANYA: Maradj csendben, mert ilyen hangzavarban nem tud odafigyelni.
DÁVID: Nem tudok mindig hallgatni. Nem lehet, hogy az ember mindig csak hallgasson. Egész gyerekkorában csak hallgasson.
ANYA: Kiabálj az iskolában.
DÁVID: Ott már kiabáltam.

(Apa megmozdul)

ANYA: Látod, már nem is tud figyelni. Haladsz?
APA: Haladok.
ANYA: Mikor lesz a vizsga?
APA: Jövő héten.
ANYA: Sikerülni fog?
APA: Biztos. És ha sikerül, az öntözés szaktechnikusi...
DÁVID: Mi van akkor, ha sikerül?
APA: Elmegyünk megint a Balatonra.
ANYA: Megint, tényleg?
APA: Megint, de akkor már három napra.
ANYA: Háromra?
APA: Háromra.
ANYA: Megint a kempingbe?
APA: Oda, mert oda tudunk.
DÁVID: Az jó lesz, mert az nem olyan, hogy szálloda, és semmit nem lát az ember, hogy mit csinálnak például a német turisták vagy a lengyel egyetemisták.
APA: Látod, ezért érdemes tanulni, hogy az ember lemelessen a Balatonra.
ANYA: Mennyit tanulhatnak azok, akik egész nyáron ott vannak.
APA: Azok? Egész életükben csak tanulnak. Még a Balatonon is.

10. jelenet

(Utca)

(Dal: a fiú énekl, a haver bekapcsolódik. Ez lehetne az egyik kulcsdal, ami többször is visszatérhet, ott olyan lehetek, amilyen akarok lenni, ott mindenki olyan, hogy másmi-

lyen, ott vannak szabad emberek, ott lehet igazán otthon lenni, farmernadrág, kockás ing, Woodstock, freedom, power, happiness)

DÁVID: *A csapból is elmegy a víz az óceánig
Remélem, hogy én sem maradok itt sokáig.*
PETI: *Sötét szemüvegben majd egy nagy hajóból
Integetek nektek, mert nekem tudnom kell hol*
DÁVID: *A hely, ahol folyton művészetek folynak
A lányok csodálkoznak, a fiúk gitároznak*
PETI: *És izmusokról mesélnek a tanárok
S ha leszáll az est megint jönnek elő a gitárok*

Refr.:

DÁVID: *És ott szól majd ez a dal is, amit csak magamnak írtam*
PETI: *Mindenki énekl, senki nem tudja, hogy itt van*
EGYÜTT: *Köztünk az a srác is, aki csak szerényen hallgat
De a végén megmutatja majd az akkordjait a dalnak*

PETI: *A csapból is elmegy a víz az óceánig
Remélem, hogy én sem maradok mindig ám itt*
DÁVID: *Énekes leszek, szólógitáros
Itt hagyom a vidéket, vár a sok nagyváros*
PETI: *Érzem ott minden más, forog az ég velem
Fedetlen keblekkel rohan az élet nekem*
DÁVID: *Tudom ott megértik, amit én se értek
De gitározni fogok, és talán ez a lényeg*

EGYÜTT: *Refr.*

PETI: Na, mi volt a felvételin?
DÁVID: Semmi különös.
PETI: Jó. Azért valami csak volt.
DÁVID: Csak kérdezgettek.
PETI: Jó, de mit?
DÁVID: Hogy mit olvastam.
PETI: És mit mondtál?
DÁVID: A Popfesztivált.
PETI: Tiszta hülye vagy. A Bánk bánt kellett volna.
DÁVID: Itt a faluban azt kéne mondani, de ott nem. Ott pont ezt kellett. Mondta az a tanárnő, aki kérdezett, hogyha rajta múlik, én már fel is vagyok véve.
PETI: Bazmeg, ez nem igaz, itt ezzel a hülye kötelezővel szarakszunk, Pesten meg még az irodalomórán is rokendroll van, leszakad a pofám! Ekkora a különbség.
DÁVID: Ekkora. Ott olyan lehetsz, amilyen vagy, nem úgy, mint itt, hogy itt csak olyan lehetsz, amilyennek lehet lenni, amilyennek a szüleid akarják. Ott nem az van, hogy megfelelni a

felnőtteknek, ott eleve olyan felnőttek vannak, akik értik a gyerekeket. Nem csókolomot kell otthon köszönni, hanem hellót. Érted?

PETI: Hellót?

DÁVID: Azt. Helló, csak ennyit, és a faterod is azt mondja erre, hogy helló.

PETI: Beszarok. Az ember azt hitte volna, hogy csak annyi, hogy nagyobbak a házak, meg többen vannak, meg hogy ott lehet minden szart kapni. Azt nem gondoltam, hogy másmilyenek is.

DÁVID: Pedig teljesen másmilyenek. Figyelj, a folyosón olyan gyerekeket láttam, hogy azért itt már igazgatói intőt adnának, ott meg kitűnő tanulók.

PETI: Na, ne hülyítsél már, azt honnét tudod, hogy kitűnők?

DÁVID: Mert az is látszott rajtuk. Hogy van nekik farmerjük, meg kockás ingük, meg katonai bakancsuk, de látszik az arcukon, hogy okosak.

PETI: Hát bazmeg, ezt nem lehet utolérni.

DÁVID: Pedig utol kell, és én utol is fogom.

(Dal)

PETI: Hogy?

DÁVID: Csak egy farmergatya kell hozzá.

PETI: Hát ez az, de még egy farmergatyánk sincsen, ezekben a szar élrevasalt vászongatyákkal a városfalakig se jutunk el.

DÁVID: Az unokabátyám.

PETI: Mi van az unokabátyáddal?

DÁVID: Katona lett.

PETI: Szar neki.

DÁVID: De nekem jó. Mert itt hagyta nekem a farmergatyáját.

PETI: Akkor te nem is fogsz különbözni.

DÁVID: Nem. Senki nem fogja rajtam látni, hogy én nem...

PETI: Akkor te itt fogsz különbözni.

DÁVID: Hol?

PETI: Itt falun. Itt leszél olyan, hogy: idegen.

DÁVID: Azt leszárom, mert én ott akarok lenni otthon.

11. jelenet

(Autóban)

(Zene: a jelenetet megint felvezetheti a korábbi autós zene, kicsit másképp hangszerelve, belekomponálva vidéki hangokat)

(Dal: Anya dala, hogy milyen szép hely ez, domboldal, boggyósgyümölcs-ültetvények, fák, virágok, fények, lovas kocsik, kilátás, széneszag, nyugalom, ilyesmik)

ANYA: Azért ez nagyon szép vidék.

(Dal itt, vagy később)

APA: Azért lakunk itt, mert szép. Én nem tudnék olyan helyen, mint Pest, hogy nem hegyeket meg fákat lát az ember, hanem lámpavasakat meg betonházakat. Hogy egész nap remeg az utca.

ANYA: Hogyhogy remeg?

APA: Az autók miatt. Az autók kerekétől.

ANYA: Szörnyű lehet, kilötyög a pohárból a víz.

DÁVID: Annyira remeg?

APA: Annyira. Meg a nagyfröccs is.

DÁVID: Azért ott mégiscsak jobb, mert ott történik valami. Csak megáll az ember az utcán és néz, már az is olyan, hogy érdekes. Itt meg semmi.

ANYA: Azt is meg lehet unni, hogy mindig történik valami, soha nincs olyan, hogy nyugalom.

DÁVID: Én nem fogom, mert én épp azt untam meg, hogy nyugalom.

APA: Jobb lesz majd vigyázni arra, hogy mi történik ott, már volt olyan, hogy felment egy gyerek oda tanulni, és egy év se kellett, és elveszett.

DÁVID: Hogyhogy elveszett?

ANYA: Olyan buszra szállt, ami nem hozta vissza.

DÁVID: Micsoda?

ANYA: Tele van a város buszokkal, egy vidéki nem tudja, melyik hová megy, és elviszi valahová, aztán nem talál vissza.

DÁVID: Velem ilyen biztos nem történik meg.

ANYA: Sose lehet tudni, csak egyszer nem figyel oda az ember, és ott a baj.

APA: Könnyen túljárnak a fejedén. Ezek városiak, észre se veszed, és már ott vagy, ahol soha nem akartál lenni.

DÁVID: Nem olyanok.

APA: Majd meglátod.

ANYA: Mennyit érne ez a hegyoldal, ha Pesten lenne?

APA: Senki nem tudná megfizetni.

ANYA: Nekünk meg itt van, csak úgy ingyen.

(Dal itt, vagy korábban)

APA: *Mi más lehetne jó?
A domboldalamban megbújó kis ház
Hátában szőlő*

ANYA: *bakhátas dűlőutakat vigyáz
És lent patak folyik a fák között
Jövök a kancsóimmal és török az ég felé nőő
Nagy kardvirágokból, így járok sok éve haza
Víz a jó vastag levegő, pirossá turmixolja az eget
A szél*

APA, ANYA:

*és a nap együtt,
Hátradől a szív és alszik
a fán a gyümölcs
Vagy mint a macska a kutyán*

APA:

Ja, más az ember, ha ilyen helyen van.

DÁVID:

Szerintem nem. Milyen sok hülye ember lakik a faluban, pedig épp ezt látják, hegyeket meg fákat. De hiába látják, akkor is hülyék maradtak.

APA:

Nem tudjuk, hogy milyenek lennének, ha buszokat látnának meg koszos épületeket. Ők olyanok, hogy ilyen jó környezetben is csak ilyenek tudtak lenni. Rettenetesekek lennének, ha ennél rosszabb környezetben élnének.

DÁVID:

Ennél rettenetesebbek? Nehéz elképzelni.

ANYA:

Pedig úgy van, ahogyan az apád mondja, a falusi környezetben nem készülnek ki az ember idegei, nem süketülnek meg az állandó zajtól...

DÁVID:

De én itt akkor sem akarok.

APA:

Mi sem akarjuk, hogy akarj. Azért viszünk a gimnáziumba. Nem akarjuk, hogy napi tizenkét órában a földeken, aztán az egészet elveri a jég, vagy nem veszi át a kereskedelem, és ott rohad rajtad. Azt mi sem akarjuk, mi azt akarjuk, hogy neked jobb legyen. Különben is, mit kezdenél itt egyetemi végzettséggel?

APA:

Itt nincs szükség tudósokra meg egyetemi oktatókra, legfeljebb iskolaigazgatóra vagy téveszelnőkre, de az már megvan.

DÁVID:

Meg rockzenészekre sem.

ANYA:

Mondjuk, zenélni mindenütt lehet, vidéken is.

APA:

Ja, esküvőkön meg szüreti bálon.

DÁVID:

De én nem olyat akarok.

(Apa hirtelen ránt az autón)

APA:

A kurva élet, majdnem beszorított az árokba!

ANYA:

Nem megyünk túl gyorsan?

APA:

Nem én voltam a hibás.

ANYA:

Jó, csak ha lassabban.

APA:

Így biztonságos, ha lassabban mennénk, az már veszélyes lenne.

12. jelenet

(Kollégiumi szoba)

(Zene: lehetne az Anya dala, kicsit pszihodelikusan, s esetleg egy kis dal az Apának és az Anyának, hogy szép hely, jó hely, hej, hej, hej, a fiú lehetne a refrén, hogy vaságy, horkolás, ilyesmi, a zene esetleg megelőlegezhetné a New York-i jelenet zeneművét a harákolások, köhögések, fingások stb... Vagy dal a szabályokról, ami majd visszatérhet a Matektanárnál is)

APA: Elég jó kis szoba. Neked nem tetszik?
DÁVID: Még soha nem aludtam vaságyon.
APA: Az mindegy, hogy vas, a lényeg a matrac, és ez a matrac nagyon rendben van.
DÁVID: Puha.
APA: Azért van rendben, mert puha.
DÁVID: Kicsit sokan vagyunk.
APA: Majd lesznek barátaid legalább.
ANYA: Milyen szép a kilátás!
APA: Nagyon. Pont a hegyre!
ANYA: Nem is gondoltam, hogy ilyen szép helyen is vannak iskolák.
APA: Nem iskolák, hanem konkrétan ez az iskola. A többi az szar helyen van.
DÁVID: Kicsit messze van a belváros.
ANYA: Az nem baj. Itt biztonságos, nem kell félni, hogy tolvajok meg gyilkosok.
APA: Nagyon jó lesz neked itt.
(Dal)
DÁVID: Jó, biztos nagyon jó lesz. Mentek?
APA: Hát, még haza kell érni. Azért jól fut a Zsiga, de meg kell adni az időt ilyen szar utakon.
DÁVID: Tudom.
ANYA: Nem pakolsz ki a táskádból?
DÁVID: Majd ha elmentek.
APA: Jó kis táska. Hol vetted?
ANYA: A vásárban. Román műbőr.
APA: Ja, műbőrben a románok nagyon jók.
ANYA: Rendes bőrben is, de minek vettem volna a gyerekek rendesbőr táskát, amikor ez is pont jó.
APA: Meg olcsóbb, az is szempont.
DÁVID: Nem is tudtam, hogy műbőr. Nem tudom megkülönböztetni.
APA: Aztán tudod, mit kell.
DÁVID: Mit?
APA: Rendesen viselkedni meg tanulni! A rossz hír előbb hazaér, mint a héthúszas busz.
DÁVID: Hogyhogy a héthúszas busz?
APA: Ez ilyen mondás, hogy előbb megtudjuk, mint ahogyan megtudjuk.
DÁVID: Ja, értem! De hát azért jöttem, hogy tanuljak, meg a tanárok is azt akarják, hogy nekem jó legyen.
APA: Azt. Beszéltem velük. Ők olyanok, hogy mindent megcsinálnak, csak nem lehet olyan, hogy rendbontás, mert azt nem

szeretik. Szabályok vannak, azokat be kell tartani, nem úgy van, mint otthon, hogy neki a mezőnek. Itt ha akarsz valamit, engedély kell.

- DÁVID: Engedély?
APA: Az. Ha ki akarsz menni az épületből, csak úgy lehet, ha engedik.
DÁVID: Azt hittem, mindenki ahogy akar...
APA: Nem. Mindenki úgy, ahogy szabályos. Majd beletanulsz.
ANYA: A ruháidra vigyázzál!
DÁVID: Vigyázok, anyu.
ANYA: Na, akkor, most már tényleg mennünk kell!
DÁVID: Tudom.
ANYA: Szia, kisfiam.
DÁVID: Csókolom!
ANYA: Rossz lesz egyedül.
DÁVID: Nem leszek egyedül.
ANYA: Te nem, de én meg az apu igen.

13. jelenet

(Kollégiumi szoba)

(Zene, dal: verészene, beképzelt gyerek, ütni kell rajta, alakítani, jajgassál már, hallod, kiabálj, hogy fáj, nincs ebben vér stb...)

- NEGYEDIKES: Az elsősök senkik. Érted?
HARMADIKOS: Ha nem tudod, hogy senkik, akkor majd megtaníttjuk, hogy senkik.
NEGYEDIKES: Szólalj már meg, gyerek! Érted, hogy senkik, vagy azt akarod, hogy megtanítsuk!
HARMADIKOS: Hallod, gyerek?!
NEGYEDIKES: Bazmeg, ez nagyon beképzelt gyerek!
DÁVID: Nem vagyok, csak nem tudom, mit kéne mondani.
NEGYEDIKES: Ez, bazmeg, nagyon beképzelt gyerek, hát nem tudja, mit kéne mondani, beszarok, bazmeg!
HARMADIKOS: A szülei azt mondták, hogy ő szarta a spanyolviaszt, bazmeg!
DÁVID: Nem, én nem, hát én... azt nekem nem mondták.
NEGYEDIKES: Akkor beszéljél bazmeg, mondjál már valamit!
DÁVID: Mit mondjak?
NEGYEDIKES: Ez nem tudja, bazmeg, hogy mit mondjon!
HARMADIKOS: Meg kell ezt a gyereket tanítani beszélni.
NEGYEDIKES: Hát meg kell.
DÁVID: De én...
HARMADIKOS: Meg kell tanítani, hogy kicsoda, hogy innétől tudja, hogy egy senki!

HARMADIKOSOK,

NEGYEDIKESEK: Kötözzük az ágyhoz! Gyorsan! Add a nadrágszíjat! Rántsd le a pizsamáját! Én kezdem! Én is! Engem is engedjetelek oda!

(A gyerekek odaugranak, elkapják, a vasakhoz kötözik és verni kezdik, a verészene ütemesen erősödik)

(Dal)

FIÚK:

Nagy kéz megy feléd, mint a villám

Fájni fog, ne nézd, ahogy villan

Szép az élet, barátkozzunk

Nézzél körbe, miket hoztunk

Ne kezdjél hát oktalankodásba

Ezen bizony túl kell esni

Nekiünk is rossz, de nevelni

Kell a friss húst, párnát a szájába

Az élet rendje az, hogy néha fekszel

És lábak kérdezik, hogy mi van seggfej

Elhazudni a valóságot, nem lehet és mindjárt látod

Hogy bünteti ezt egy jó közösség

A kötelesség az kötelesség, túl kell ezen esni tessék

A büntető jobbos lendül meg most

NEGYEDIKES: Nem fáj, gyerek? Nem érzed, hogy fáj?

HARMADIKOS: Szólalj már meg, bazmeg, mondjad már, hogy fáj!

HARMADIKOS 2: Üvölsél már, hallod?

NEGYEDIKES 2: Hát bazmeg, ez megnémult!

NEGYEDIKES: Nyomj le a hasán egy dobszólót!

HARMADIKOS: Mondjad már, hogy fáj!

NEGYEDIKES 2: Bazmeg, csorogjanak már a könnyeid! Hallod?

DÁVID: Nem fognak.

HARMADIKOS 2: Megszólalt a kis pöcs, azt mondta, hogy nem fognak, de fognak!

NEGYEDIKES: Rántsd le a gatyáját már neki! Hallod? Rántsd már le!

HARMADIKOS: Alig van farka ennek a gyerekeknek!

(Próbálják erotikusan simogatni, a zenéből a je'taime-filing jön elő)

NEGYEDIKES 2: Na, nézzük meg, hogy működik!

HARMADIKOS: Nem működik, bazmeg, ebben a gyerekekben nincsen vér.

NEGYEDIKES 2: Bazmeg, ez tisztára buzi pöcs!

HARMADIKOS: Láttál már nőt, buzigyerek? Hát hol a véred.

NEGYEDIKES: Hallod? Láttál már nőt?

NEGYEDIKES 2: Öreganyját hugyozni az udvarban.

(Röhögnek, a zene felerősödik aztán hirtelen zár)

SZOBAFŐNÖK: Jó, elég lesz!

HARMADIKOS: Elég? Ebből soha nem elég!

SZOBAFŐNÖK: Mondom, hogy elég!
HARMADIKOS: Jól van, bazmeg, csak most jöttünk épp bele!
HARMADIKOS 2: Nagyon szar ilyenkor abbahagyni.
NEGYEDIKES: Basszál még neki oda egyet!
SZOBAFŐNÖK: Mondom, elég! Bontsátok ki!
NEGYEDIKES 2: Túl hamar vége lett, még nem is könyörgött!
SZOBAFŐNÖK: Bontsátok ki!

(Kibontják)

SZOBAFŐNÖK: Lehetsz a szolgálóm. Egy közlök.
HARMADIKOS: Látod, nem szól semmit. Túl korán elengedtük!
NEGYEDIKES: Hallgat, mer ilyen kis pöcsfej, bazmeg, téeszelnök a faterja.
DÁVID: Nem az.
HARMADIKOS 2.: Láttuk rajta, hogy az.
DÁVID: Nem. Csak boggyósgyümölcs-kertész.
NEGYEDIKES: Mi a fasz? Mi az, hogy...

(Dávid elindul kifelé)

NEGYEDIKES: Hová mész? Álljál már meg! Kérdeztem valamit! Hová mész?
DÁVID: Vécére.
NEGYEDIKES: Álljál már meg! Hallod, még beszélek.
SZOBAFŐNÖK: Hagyjad! Nehogy idehugyozzon.
HARMADIKOS: Az nem lenne jó, ha összehugyozná magát.
NEGYEDIKES: Felnyalatnám vele.
HARMADIKOS: Az azért már...
NEGYEDIKES: Az Indira Gandhi mindennap megitta.
HARMADIKOS: Azt nem hiszem.
NEGYEDIKES: De, mert azt mondta neki az orvos, hogy egészséges.
HARMADIKOS: A húgy?
NEGYEDIKES: Az.
HARMADIKOS: És használt?
NEGYEDIKES: Nem.
HARMADIKOS: Hogyhogy?
NEGYEDIKES: Mire használt volna, addigra lelőtték.

14. jelenet

(A vécében, Dávid egy kagyló mellett kuporog)

(Dal: itt kéne a magáramaradottságról valami, nincs senki, csak a vécékagyló, meg a húgyos ülőke, meg a büdös szag, kurvára egyedül tud lenni itt az ember, meg még a könyvei is, a szemétől a szájáig valami sós folyik, és ő meg birkózik az ízzel)

DÁVID: Csöndben horkol mellettem egy cső
Ami viszi a vért, ami belőlem jött elő
A vért, a szart a taknyos zsebkendőket

*És főleg a vizet, ami elviszi innen őket
Csöndben horkol mellettem egy cső
Ami viszi a vért, ami belőlem jött elő*

*Ha ütnek ezzel, az tehát fáj
Hogy simogasson is, az nem muszáj
Mi mindentől függ, mit csinál egy kéz
Ki ad parancsot neki, ki olyan merész
Nézem a kezem, mit csinál egy kéz
Néha simogat, néha üt, és kész*

*Csőndben horkol mellettem egy cső
Ami viszi a vért, ami belőlem jött elő
A vért, a szart, a taknyos zsebkendőket
És főleg vizet, ami elviszi innen őket
Csöndben horkol mellettem egy cső
És viszi a vért, ami belőlem jött elő*

DÁVID: Egyedül vagyok.

MÁSODIK RÉSZ

15. jelenet

(Szoba)

(Dal: Dávid, Gábor, s közbevinnyognak a lányok: Menjenek el a lányok, menjenek haza, mért menjenek, hülye vagy, ti hívtatok, hányingerem van, szar a bor azért, milyen melle van a csajnak stb...)

DÁVID: Szar ez a bor!

GÁBOR: Szar, de hat.

DÁVID: Csak hányingerem van.

GÁBOR: Ki kell várni.

DÁVID: Ha sokáig kell várni, akkor kijön belőlem és baszhatom, kár volt szenvedni, semmi hatás.

GÁBOR: A bort kihányani, az tényleg pazarlás. Ráadásul kétszer is érezni ezt a kurva szar ízt. Nem is tudom, miből csinálják.

DÁVID: Állítólag krumpliból...

GÁBOR: Az valami más, amit krumpliból.

DÁVID: Mi?

GÁBOR: Nem tudom, biztos a vodka.

(Csöngetnek, Gábor ajtót nyit, két lány lép be)

CSAJOK: Helló!

GÁBOR: Sziasztok.

GÁBOR: Tök jó, hogy eljöttetek!

EGYIK CSAJ: Itt van a haverod is?
GÁBOR: Hát persze.
EGYIK CSAJ: Olyan furcsa fiú. Nem?
GÁBOR: Hogy érted, hogy furcsa?
EGYIK CSAJ: Nem olyan, mint a többiek.
MÁSİK CSAJ: Nekem tetszik.
GÁBOR: Különleges.
EGYIK CSAJ: Hogyhogy különleges?
GÁBOR: Tud gitározni.
MÁSİK CSAJ: Én láttam rajta.
EGYIK CSAJ: Hogy láttad rajta? Nem is volt nála gitár.
MÁSİK CSAJ: Nem a gitárt, hanem hogy különleges.

(Bemennek)

DÁVID: Helló!
CSAJOK: Helló!
DÁVID: Figyelj, most mit kell csinálni? Én még soha nem voltam így.
GÁBOR: Mindig azt csináld, amit érzel.
DÁVID: Nem érzek semmit, csak hogy hányingerem van.
GÁBOR: Akkor figyelj engem.

(Gábor megöleli az egyik csajt. Csókolóznak, ölekeznek. Dávid próbálja utánozni)

DÁVID: Kigombolhatom?
MÁSİK CSAJ: Hát nem azt akarod?
DÁVID: Tulajdonképpen, igen.
GÁBOR: Ne kérdezd, bazmeg, hanem csináld!
MÁSİK CSAJ: Még nem csináltál ilyet?
DÁVID: Veled még nem.
MÁSİK CSAJ: Azt tudom, de mással?
DÁVID: Mással már persze. Hogy mással? Már egy csomószor!
MÁSİK CSAJ: Akkor most pattintsd ki hátul a melltartót!
DÁVID: Azt csinálom, csak olyan hülye a kapocs rajta, eddig nem ilyen volt. Amivel csináltam.
MÁSİK CSAJ: Milyen?
DÁVID: Másilyen.

(Végre kikapcsolja, elöbukik a lány melle)

DÁVID: Fú!
MÁSİK CSAJ: Most mi van, miért hagytad abba?
DÁVID: Nem tudom, most valahogy nem megy.
MÁSİK CSAJ: Most akkor miért nem csinálod?
DÁVID: Mondom, hogy nem megy. Szerintem menjetek el.

(Dal valahol itt)

EGYIK CSAJ: Mi a fasz van? Mi van a haveroddal?

GÁBOR: Mi van Dávid? Most mi a fasz van tényleg?
DÁVID: Nekem ez nem jó, szóval az lenne jó, ha elmennétek.
GÁBOR: Most jöttök, miért mennének el, hülye vagy?
DÁVID: Mert nekem az lenne jó.
EGYIK CSAJ: Ti mondtátok, hogy jöjjünk, hogy nincs itthon a haverod anyja, az apja meg franc tudja, hogy hol.
GÁBOR: Hagyjad a fateromat, elég baj az nekem, hogy nincs.
MÁSIK CSAJ: Nem is volt?
GÁBOR: Hogyhogy nem is volt?
MÁSIK CSAJ: Hogy soha nem volt.
GÁBOR: Szerinted van olyan, akinek soha nem volt?
MÁSIK CSAJ: Jó! Csak kérdeztem.
GÁBOR: Nagyon hülyéket kérdezel. Hová is jártok?
EGYIK CSAJ: Egészségügyibe.
DÁVID: Szakközép?
EGYIK CSAJ: Az.
GÁBOR: Mik lesztek?
MÁSIK CSAJ: Ápolónők.
GÁBOR: Mindenki ilyen az osztályban?
MÁSIK CSAJ: Milyen?
GÁBOR: Ennyire vág az agya, mint neked.
MÁSIK CSAJ: Most ezt miért mondd? Én négyes vagyok, meg van, amiből ötös.
GÁBOR: Miből? Tornából?
MÁSIK CSAJ: Abból is.
GÁBOR: Jó, figyelj, a haverom most szarul van a bortól, majd ha megint elmegy az anyám. Jó?
EGYIK CSAJ: Azért erre előbb is gondolhattatok volna, akkor most olyan, hogy mi át vagyunk baszva.
GÁBOR: Hát, pedig mi is inkább meg akartunk és nem át.
EGYIK CSAJ: Hülye bunkó.
GÁBOR: Na jó, kész, ennyi volt. Helló!
EGYIK CSAJ: Én mondtam, hogy ezek hülyék, hogy nem tudnak dugni, buzik biztos.
MÁSIK CSAJ: Nem is mondtad, akartál te is jönni, nem csak én.
GÁBOR: Na, szevasztok, majd legközelebb.
EGYIK CSAJ: Hát az nem tudom, mikor lesz, a legközelebb. Legfeljebb, ha a haverod nem lesz itt.

(Gábor visszamegy)

GÁBOR: Bazmeg, mekkora fasz vagy, most miattad csesztük el ezt a két csajt! Milyen kurva jó mellük volt.
DÁVID: Olyan nagy barna folt volt rajta, közepen meg kiállt belőle.
GÁBOR: És?
DÁVID: Biztos beteg.

GÁBOR: Hogyhogy beteg.
DÁVID: Hogy azért volt olyan, mert beteg.
GÁBOR: A faszt beteg! Pont olyan, nagy barna folt, ha rendes. Érted?
DÁVID: Nem hiszem.
GÁBOR: Te nem láttál még női mellet? Hallod?
DÁVID: Nem.
GÁBOR: Anyádra nem nyitottad rá a fürdőszobaajtót?
DÁVID: Nálunk bezárták.
GÁBOR: És képen se láttál még?
DÁVID: Vidéken nem volt. Még fekete-fehérben sem. Azt hittem, hogy mellrákja van.
GÁBOR: Mi a fasz? Mellrák?
DÁVID: Az.
GÁBOR: Szerinted az ilyen?
DÁVID: Nem?
GÁBOR: Hát nem. Mert az bazmeg benne van a mellében a nőknek, de nem a tizenhat éveseknek, hanem az öregeknek.
DÁVID: Azt hittem, előbb megkapta, mert szar helyen laknak.
GÁBOR: Attól nem lehet mellrákot kapni.
DÁVID: De lehet. Bármitől lehet. Sugárzás van például az utcában, ahol laknak, vagy vízér a házuk alatt.
GÁBOR: Menj a picsába ezzel a hülye parafaszszággal! Igyunk legalább, ha már a csajokat elbasztuk.

(Üvegből isznak)

DÁVID: Te már voltál így nővel?
GÁBOR: Igen.
DÁVID: Be is dugtad?
GÁBOR: Be.
DÁVID: Tényleg?
GÁBOR: Hát... majdnem.
DÁVID: Hogy lehet majdnem?
GÁBOR: Hogy már ott voltam, hogy bedugom, de a végén mégsem, de egészen közel voltam hozzá.
DÁVID: Nem akarta, vagy miért?
GÁBOR: Nem, azt mondta, hogy fél, hogy gyerek.
DÁVID: Fú, tényleg, még az a gyerekügy is, még ez is van. Gumival kell.
GÁBOR: Amikor csinálod, pont nincs az embernél gumi.
DÁVID: Mindig kell hordani.
GÁBOR: De kurva nagy az arcod, amikor még egy női melltől is összeszarod magad.
DÁVID: Legközelebb már nem fogom.
GÁBOR: Nem lesz legközelebb, bazmeg, egy hónap meló volt ebben a két csajban, minden délután fűztem őket, meg összevisz-sza hazudoztam, hogy milyen marha jó fej vagy, meg hogy rockzenész vagy, ilyeneket.

DÁVID: Mert az vagyok.
GÁBOR: Tényleg? Hol a gitárod?
DÁVID: Majd lesz.

16. jelenet

(Osztályterem)

(Zene: afféle iskolahangok, folyosói kiáltások dallamosítva, meg valami iskolarádió-hang)

KRISZTA: Nekem semmi kedvem matekdogát írni.
LACI: Mért, kinek van?
KRISZTA: Annak, akinek az a legizgalmasabb esemény az életében, hogy kijön az eredmény.
EMESE: Az nem én vagyok.
LACI: Én sem. Talán a Dávid.
EMESE: Nem úgy néz ki.
GÁBOR: Fú, bazmeg! Mi van veled, benyomtál tegnap?
DÁVID: Kurvára fáj a fejem, meg a szememmel is van valami.
GÁBOR: A szemeddel? Mi?
DÁVID: Hogy olyan minden, mintha rajtam kívül lenne, érted, mintha én nem lennék benne a világban.
GÁBOR: Fú, bazmeg, ez pszichiátria!
DÁVID: Mért lenne pszichiátria?
GÁBOR: Mert ez ilyen pszichés dolog.
DÁVID: Dehogy.
GÁBOR: Mért? Jól jönne egy fiatal pszichológuslány, akivel elbeszélgethetnél az éjszakai magömlésről vagy a fölöttes énedről.
DÁVID: Hülye vagy. Gyerekkorom óta van ez.
GÁBOR: Mi?
DÁVID: Nem tudom, az orvos se tudta megmondani, hogy mi. Felmegyek a betegszobába. Majd mondd meg a tanárnak, hogy mi van.
GÁBOR: Dolgozat előtt?
DÁVID: Nem tehetek róla. Most jött.
GÁBOR: Jó, én elhiszem, de a matektanár nem fogja.
DÁVID: Mondd meg neki, hogy te is láttad, hogy szarul vagyok.
GÁBOR: Szerinted neki ennyi elég? Azt fogja hinni, hogy a dolgozat miatt.
DÁVID: Pedig nem amiatt.

(Dávid elmegy, Matektanár belép, csend, bugyogó elektronikus zene)

MATEKTANÁR: Akkor, ahogy megbeszéltük, mindenki vegyen elő egy papírt.
BALÁZS: Nem lehetne máskor, tanár úr?
MATEKTANÁR: Megbeszéltük.
GÉZAGYEREK: De a következő órán...

BALÁZS: Ma már írtunk magyarból is.
 MATEKTANÁR: A magyardolgozat csak szórakozás. Addig se kell tanulni.
 EMESE: De tanár úr!!!
 MATEKTANÁR: Mondom, papírt elő. Ki hiányzik? A Dávid, már megint a Dávid.
 EMESE: Nem is szokott.
 MATEKTANÁR: Az mindegy, hogy tényleg szokott-e, de olyan fajta, mint aki szokott.
 GÁBOR: Tanár úr, ó rosszul lett!
 MATEKTANÁR: Rosszul-rosszul? Azt hiszi, meg fogja úszni?
 GÁBOR: De tanár úr, tényleg, én láttam rajta.
 MATEKTANÁR: Láttad? Mit láttad, hogy nem akarja megírni? Ismerem ezt a fajtát. Megúszni, mindent megúszni, az egész életet megúszni! De most nem hagyom annyiban, most megkapja, és kivágatom az iskolából, nem fog túljárni az eszemen egy szaros tizenhat éves...

(Dühödten elrohan, a rohanásban már a Matektanár erőszakdallának ritmusa és dallama van benne)

17. jelenet

(Betegszoba)

(Zene: folytatódik az erőszakdal zenéje, ajtócsapódások, cipőkopogás benne)

(Dal: a Matektanár erőszakdala: senki nem ússza meg a feladatokat, rohadék kis pöcsök, túl akarnak járni a fejemen, de én nem engedem, kirúgatom a kis szemétládát. Beleénekel még Dávid és az Ápolónő: beteg, tényleg beteg, hagyja békén stb...)

MATEKTANÁR: Hol van?
 ÁPOLÓNŐ: Lefektettük.
 MATEKTANÁR: Hol van?
 ÁPOLÓNŐ: *(Nem engedi a tanárt beljebb)* Mondom, hogy lefektettük.
 MATEKTANÁR: Hol van?
 ÁPOLÓNŐ: Rosszul van, kapott gyógyszert és rögtön elaludt.
 MATEKTANÁR: Gyógyszert? Nem kell neki gyógyszer. Mert nincs semmi baja, csak dolgozatot nem akar...
 ÁPOLÓNŐ: Álljon meg, hallja, álljon meg! Hagyja aludni! Hagyja!
 MATEKTANÁR: *(Ellöki az ápolónőt)* Én bemegyek, nekem ezt nem nyomja le a torkomon, a kurva anyját az összes naplopónak, mert az lesz belőlük, szar naplopó, mi lehetne más, aki már az iskolában ezt csinálja.

(Matektanár beront, elkapja a gyereket, felrántja)

MATEKTANÁR: *Az élet rendje az, hogy néha fekszel
 De meg fogsz gyógyulni ugye azért egyszer
 Elhazudni a valóságot nem lehet
 és mindjárt látod, hogy bünteti ezt egy jó közösség*

ÁPOLÓNÓ: Tényleg beteg, hagyja békén!
MATEKTANÁR: *Na ne káráljon már, a végén az
lesz majd, hogy tényleg megsajnálom*
Nem kötelező fiam, ide járni
Haza is mehetsz szart kapirgálni
Gyengélkedőn elbujkálni
Az megy, de ne félj, meg fog várni
Jól jegyezd meg a matektanár bácsi
A kötelesség az kötelesség
Meg fogod látni, a restség
Büntetést hoz, meg fogod ezt bánni (nagyon)

MATEKTANÁR: Azt játsszuk, hogy betegek vagyunk? Azt hiszed, túljársz egy matematika–fizika szakos tanár eszén, aki már húsz éve van a pályán? Azt hisszük?

ÁPOLÓNÓ: *(Lökni akarja el a tanárt)* Beteg, nem érti?

DÁVID: Tanár úr, én tényleg, van nekem ez a problémám...

MATEKTANÁR: A felmérő a maga problémája! Ez nem betegség! Ez semmi! Hazudozik. Már tizenhat évesen hazudozik.

ÁPOLÓNÓ: Hagyja már békén, ez nem az osztályterem, ez a betegszoba. Itt betegek vannak, itt ne üvöltözzön...

MATEKTANÁR: Maga engem ne oktasson ki, maga segít lógni a tanulóknak! Ez fegyelmi ügy! Te pedig meg fogod írni, érted, meg fogod írni, nem fogod megúszni.

MATEKTANÁR: És amit neked kell, az nehezebb lesz! Mindegyik azt hiszi, hogy megússza, de nem fogja.

(Visszalöki az ágyra a gyereket és elrohan)

ÁPOLÓNÓ: Mért ilyen veled?

DÁVID: Nem tudom. Nem szeret.

ÁPOLÓNÓ: Mért nem?

DÁVID: Mert nem vagyok olyan, amilyennek akarja, hogy legyek.

ÁPOLÓNÓ: Milyennek akar?

DÁVID: Másképp kéne viselkednem, nem úgy, ahogy viselkedek.

ÁPOLÓNÓ: És te nem akarsz másképpen.

DÁVID: Nem azért jöttem ide, hogy az ő hülye szabályaik szerint éljek, hogy az összes fasz felnőtt elvárásának eleget tegyek. Én azért jöttem ide, mert szabad akarok lenni, ahogyan azok is, akik Woodstockban voltak. Szabad élet, szabad szerelem.

(Dal: visszajöhet az olyan lehetek, amilyen vagyok dal, amit a Bp.-re érkezés előtt énekelnek)

...Érzem, ott minden más, forog az ég velem
Fedetlen keblekkel rohan az élet nekem
Tudom, ott megértik, amit még én se értek
De gitározni fogok, és talán ez a lényeg

ÁPOLÓNÓ: Ez ilyen hippiduma. Nem?
 DÁVID: De nem azért. Azt akarják, hogy olyan legyek, amilyen nem vagyok, amilyenek ők. Hogy fogadjam el a hatalmaskodásokat, hogy amikor majd felnövök, én is hatalmaskodjak. De én nem tudok olyan lenni. Ha más vagy, az rendbontás, az szabályszegés, az intó és utolsó figyelmeztetés. És hiába írom meg ötösre a dolgozatot, akkor is négyes, vagy még rosszabb. Pedig matek.
 ÁPOLÓNÓ: Hogyhogy matek?
 DÁVID: Hogy számok vannak benne, nem lehet úgy, mint irodalomból, hogy nem tetszik, amit írtál, egyes. Itt nem lehet ilyet, mert számok. De hiába jó a végeredmény, akkor azt mondja, hogy lestem, ezért nem fogadja el a hármas meg az ötös feladatot. És ez azt jelenti, hogy hármas.
 ÁPOLÓNÓ: Szeretsz itt lenni?
 DÁVID: Ide akartam jönni. A faluban olyan üresek az utcák, csak néhány kutya kóborol a lámpák alatt, meg amikor zár a kocsmá, pár részeg.
 ÁPOLÓNÓ: Néha jobb volna, ha itt is kevesebben.
 DÁVID: Nem tudom, arra még nem gondoltam, *(lefekszik)* csak arra, hogy jó, hogy sokan, hogy nem bámulnak a pofádba, hogy ki vagy, hogy nem figyelik ki minden mozdulatodat. Itt bárki lehet az ember.
 ÁPOLÓNÓ: Legalábbis azt hiszi, mikor idejön, hogy bárki, aztán ha nem tartja be a szabályokat, akkor az van, ami veled. Elaludtál?

(Zene: elindul egy kicsit álomba zuhanós, pszichedelikus hangszeres zene)

DÁVID: El. Mindjárt el fogok. Jó, aludni, akkor ott vagyok, ahol lenni akarok, akkor olyan vagyok, amilyen lenni akarok.

18. jelenet

(Álom, New York, lakás)

(Zene: folytatódik az álomba zuhanós, hirtelen az elkent hangokból karakteresebb, intenzívebb gitárzene, abból bomlik ki a jelenet)

(Dal, vagy csak zene: kicsit a kortárs zenére hajazva, meg a New York-i undergroundra, majd ilyen feszült akciófilmes motívumok, amikor jön a rendőrség)

DÁVID: Hi, nice to meet you!
 NEW YORK-i: Hi! How are you?
 DÁVID: Fine, thanks.
 NEW YORK-i: How is N.Y.?
 DÁVID: Very nice, and this party also very good!
 NEW YORK-i: Your english is fine!

DAVID: Yes I can speak English in my dreams. Now I would like to show something!

NEW YORK-i: What?

DÁVID: A new music, absolutly original! The voices of the univfers! Horkolásból, harákolásból, bélhangokból komponáltam.

NEW YORK-i: Wonderful!

DÁVID: A hangok elhelyezéséhez a csillagtérképet használtam, mint a világ eredendő rendjét, as a basic order of the world.

(Itt a zene már szól)

NEW YORK-i: Wonderful! It's amasing! Would you like a snipe?

DÁVID: I've never smoking in my dreams.

NEWYORKI: Great. You are heroic!

LÁNY: Wonderful!

DÁVID: Do you like it?

LÁNY: Wonderful!

DÁVID: I kiss you!

LÁNY: Wonderful!

(Szirénák, rendőrök)

(Zene: átvált akciósra)

KIABÁLÁSOK: Tegyétek el az anyagot, itt vannak, ablakot nyisd ki, window! Fucking, a kurva életbe, valaki feldobta a helyet.

DÁVID: What's going on?

NEW YORK-i: The fucking police!

DÁVID: Who are you?

RENDŐR: FBI, Columbo, a gyilkossági csoporttól. A haverjai nem művészek, hanem közönséges bűnözők. Drogfogyasztók, drogdílerek!

DÁVID: Az nem lehet, ők szabad amerikaiak! Ők szabadok, ők azok lehetnek, akik akarnak lenni! Nem? Ők sem? Senki nem?

(Zene: újra álomzene)

ÁPOLÓNÓ: *(Az ágyhoz lép)* Nyugodj meg, itt vagyok.

DÁVID: Mi történt, hol vannak a haverjaim?

ÁPOLÓNÓ: Kik?

DÁVID: Akikkel New Yorkban voltam, akik olyan szabadok, hogy az utcán pöfékelnek a marihuánás cigivel. Azok hol vannak?

ÁPOLÓNÓ: Itt nincsenek külföldiek.

DÁVID: Elvitte őket az FBI.

ÁPOLÓNÓ: Biztos, aki ilyet csinál, az börtönbe kerül.

DÁVID: Csak Magyarországon, mert itt mindent kifigyel a rendőrség.

ÁPOLÓNÓ: Nem, nem csak itt. Mindenütt. Sehol nem különbözhetsz, csak olyan lehetsz, mint más.

19. jelenet

(Folyosó, diákok, a távolban feltűnik a Kriszta nevű lány)

(Zene: megint lehet afféle folyosói kicsit visszhangos muzsika, különböző kiáltáshangokkal, nem értelmes szavak)

- DÁVID: Ugye jól néz ki?
GÁBOR: Figyelj, hagyd a picsába, mindenki vele akar járni.
DÁVID: De csak én fogok.
GÁBOR: A faszt fogsz! Tudod, mit fogsz csinálni?
DÁVID: Na, mit?
GÁBOR: Ott fogsz loholni majd mellette, amikor más épp nem lohol, cipelheted a hülye táskáját, és az egész iskola rajtad fog röhögni. Egy hordár leszel.
DÁVID: Nem, engem szeretni fog.
GÁBOR: Miből gondolod?
DÁVID: Mondta.
GÁBOR: Mondta? Tényleg? Mit mondott?
DÁVID: Ezt.
GÁBOR: De konkrétan.
DÁVID: Amikor odamentem hozzá és azt mondtam, szia.
GÁBOR: Arra ő azt mondta, hogy gyere, csókolózzunk?
DÁVID: Tulajdonképpen azt.
GÁBOR: Azt?
DÁVID: Azt, csak más szavakkal.
GÁBOR: Konkrétan milyen szavakkal?
DÁVID: Azt mondta ő is, hogy...
GÁBOR: Mit? Mondjad már, mit mondott?
DÁVID: Azt mondta, hogy: szia.
GÁBOR: Szia?
DÁVID: Azt.
GÁBOR: És mit mondott utána?
DÁVID: Nem kellett mást mondani. Utána már nem kellett mást, mert ez pont az a szó volt, amit mondania kellett.
GÁBOR: Te tiszta hülye vagy!
DÁVID: Azért, mert nem neked mondta, nem kéne ezt mondanod!
GÁBOR: Nekem, én leszarom azt a csajt, ott lóg rajta mindenki, én fosok rá, nehogy már...
DÁVID: Csak félsz, hogy neked nem mondja azt, amit nekem.
GÁBOR: De bazmeg, azt ő mindenkinek mondja.
DÁVID: De nem úgy, mint nekem.
GÁBOR: Hülye vagy bazmeg, az a baj, hogy teljesen belezúgtál, pedig nem kéne, olyanba nem, akibe mindenki, mert az épp arról szól, hogy a csajnak nem kell senki.
DÁVID: De, pont én.
GÁBOR: Te sem, csak valaki más.

20. jelenet

(Folyosó, zongoraterem)

(Zene: zongorával megdobott folyosózene, mint előbb, ezzel megyünk rá a jelenetre, a zeneteremben kicsit megkomponált bartókos muzsika, aztán valami dallamosabb Bach)

(Zeneszerű: a sziával el lehet játszani, innét is, onnét is felhangzik, hogy szia, és a válasz, hogy szia)

(Dal: Dávid hívja Krisztát, hogy jöjjön vele, Kriszta nem akar, Kristóf közbeszól, hogy húzzál már, valami ilyesmi)

DÁVID: Szia.
KRISZTA: Szia.
DÁVID: Fú!
KRISZTA: Mi van?
DÁVID: Most hogyhogy mi?
KRISZTA: Akartál mondani valamit?
DÁVID: Hát?
KRISZTA: Nem?
DÁVID: De, tulajdonképpen igen.
KRISZTA: Nem mondod?
DÁVID: De, hogy ö..., hogy ö... szereted a zenét?
KRISZTA: Milyen zenét?
DÁVID: Hogyhogy milyen zenét?
KRISZTA: Úgyhogy milyet.
DÁVID: Ja, hogy milyet. A modernet.
KRISZTA: Csak azt szeretem.
DÁVID: Megmutassam, mit tudok zongorán?
KRISZTA: Van zongorád?
DÁVID: Nem, csak itt a zongorateremben van, és azon.
KRISZTA: És te tudsz?
DÁVID: Igen, de csak modernet.
KRISZTA: Az jó.

(Belépnek a zongoraterembe)

DÁVID: *(Odalép a hangszerhez, fellöki a tetejét)* Na, figyelj!
KRISZTA: Azt hittem, le szokták zárni.
DÁVID: Egy ideje nem, mert valaki mindig felfeszítette a lakatot.
KRISZTA: Kicsoda?
DÁVID: Az titok. Na, figyelj!
KRISZTA: Figyelek.

(Dávid vadul, beleéléssel üti-veri a zongorát, majd abbahagyja)

DÁVID: Tisztára, mint a Bartók. Ugye?
KRISZTA: Hát nem tudom, az ilyen?
DÁVID: Pont ilyen, nagyon modern.
KRISZTA: Mért csak a fekete billentyűket ütöd?

DÁVID: Mert a fehérek már elavultak, azt csak régen használták. Ma már csak a feketéket szokták. Bartók óta.
KRISZTA: Az nem régen volt?
DÁVID: Micsoda?
KRISZTA: A Bartók!
DÁVID: Nem annyira, szóval még mindig vannak, akik ezt nem tudják.
KRISZTA: Mit?
DÁVID: Hogy csak a feketéket szabad használni.

(Újra belelendül, Kristóf belöki az ajtót)

KRISTÓF: Mi a faszt csinálsz?
DÁVID: Zongorázok, nem hallod?
KRISTÓF: Bazmeg, szétvered a hangszered, ezzel így nem szabad, hülye vagy!
DÁVID: Épp az a lényeg, hogy szabad, ha szétverem, az lesz a legmodernebb része a darabnak, amikor elszakadnak a zongorahúrok, érted, annak a hangja, az nagyon korszerű zene lesz. Az egy igazi zongoradarab lesz, vagyis zongora darabokban.
KRISTÓF: Bazmeg! Tudod, ki gyakorol ezen?
DÁVID: Kicsoda?
KRISTÓF: A Schiff András?
DÁVID: Az a nyálgép, aki idejár délután, anyuka kedvence!
KRISTÓF: Tudod te, ki a Schiff András?
DÁVID: Mért, ki az?
KRISTÓF: Az, bazmeg, a Kocsis Zoltán testvére. A Kocsis meg a legjobb. Még Bartókban is.
DÁVID: Tényleg?
KRISTÓF: Tényleg, ő játssza a legjobban a...
DÁVID: Nem az, hanem hogy tényleg testvérek?
KRISTÓF: Ja.
DÁVID: Akkor mért nem ugyanaz a nevük?
KRISTÓF: Mert Budapesten vagyunk. Érted? Itt nem úgy van, hogy a testvéreket ugyanúgy hívják. Olyan már csak vidéken van. Az nem korszerű.
DÁVID: Tényleg?
KRISTÓF: Na, menj arrébb!
DÁVID: Ne lökdössél már!
KRISTÓF: Akkor menj már arrébb!!!
KRISTÓF: Akarod, hogy játsszak valami szépet?
KRISZTA: Akarom. Mit?
KRISTÓF: Bach.
KRISZTA: Bach?
KRISTÓF: Ja, Bach.
DÁVID: Most tényleg hagyd már ezt a poros szart, ilyen csak a Zeneakadémián szoktak, ott is csak azért, mert kötelező, a

világ már nem itt tart. Érted? Dzsimi Hendriksz óta tök ciki ilyeneket játszani.

KRISZTA: Maradj csendben, légy szíves, ez olyan szép.

DÁVID: Ez szép, ez nem lehet szép, mert a világ már régen nem ilyen, ez csak háromszáz éve volt szép, most már a csúnya a szép, mert olyan a világ, hogy okádék.

KRISTÓF: Figyelj, ne zavarj, amikor játszom, mert azt utálok. Érted.

DÁVID: Gyere, menjünk. Hallod, Kriszta? Menjünk már!

KRISZTA: Én még maradok.

(Dal)

DÁVID: *Nekem lassan mennem kéne, Kriszta
Elállt az eső, kisütött a nap
Zongorázni modernet később majd vissza
Jöhetünk, de őt ne zavarjuk, hadd
Gyakoroljon, meg a Schiff András is jöhet
Bármelyik percben, és ő is gyakorol
Kriszta: Menj csak nyugodtan Dávid, én maradok
Nekem ez a zene tetszik valahol*

DÁVID: *Na jó, megyek
És te?*

KRISZTA: *Maradok*

KRISTÓF: *Na jó, akkor menjél
Ülj le Kriszta valamit még mutatok*

DÁVID: *Nekem lassan mennem kéne, tényleg
És tudod hogy neked is fontos dolgod van*

KRISZTA: *Igen, de már nem annyira fontos, kérek
Kristóf mutasd hogyan van
Az amit az előbb játszottál az szép volt*

KRISTÓF: *Amit az előbb? Az Bach volt vagy Chopin*

KRISZTA: *Az, amiben csak fehér billentyű volt*

KRISTÓF: *Akkor biztos C-dúr, az tényleg nem modern*

DÁVID: *Na jó, megyek
Biztos nem?*

KRISZTA: *Maradok*

KRISTÓF: *Na jó, akkor menjél
Ülj le Kriszta, valamit még mutatok*

DÁVID: De most nem kell időre hazaérned?

KRISZTA: Nem, most nem. Még maradok.

DÁVID: Na, akkor én megyek.

KRISTÓF: Menjél már!

DÁVID: Nem jössz akkor? Kriszta, hallod?

KRISZTA: Nem.

21. jelenet

(Telefonbeszélgetés)

(Zene: a telefoncsörgésből, mint pl. a Blondie-nál az a dal, mindenestre feszült ritmus kéne)

KOLL. TANÁR: Hívják telefonon.
DÁVID: Kicsoda?
KOLL. TANÁR: Az anyja. Menjen már, nem a rócsildbáró az apja, hogy olyan sokáig tartsa a telefont.
DÁVID: Megyek már.

(Felveszi a kagylót)

DÁVID: Mi történt?
ANYA: Az van, amire számítottunk.
DÁVID: Hogyhogy az? Én nem számítottam semmire.
ANYA: Leálltak a veséi.
DÁVID: Micsoda?
ANYA: Bent van a kórházban.
DÁVID: Hogyhogy leálltak?
ANYA: Nem tudom, amikor a gyomrát műtötték.
DÁVID: Ez mit jelent?
ANYA: Nem tudom. Látogasd meg!

22. jelenet

(Kórházi szoba, az Apa csövek között)

(Zene: valami kémiai rokendroll, kicsit misztikus, csőhangok, kórházi visszhangok, csepegések, pittyegő gépek)

(Dal: az Apa dala a bizonytalanságról, hogy mennyire behatárolt az idő, mégsem lehet tudni, hogy mikor lesz vége, valami ilyesmi a halálról)

DÁVID: Fáj?
APA: Nem. Csak rossz így feküdni.
DÁVID: Elmúlik?
APA: A betegség?
DÁVID: Igen.
APA: Nem olyan.
DÁVID: Ezzel kell együtt élni?
APA: Hát, ha lehet.
DÁVID: Hogyhogy ha lehet?
APA: Hogy egyáltalán. Mert ez behatárolja, hogy meddig.
DÁVID: Nem értem.
APA: Nem biztos, hogy túl sokáig.
DÁVID: Mért ne, az biztos, biztos még sokáig.
APA: Csak annyit mondanak, hogy valameddig, de ők sem tudják, hogy pontosan meddig.

DÁVID: Kik?
APA: Az orvosok.
DÁVID: Azok soha nem tudnak semmit.
APA: Valami furcsa még így is van ebben.
DÁVID: Mi?
APA: Hogy hiába nemsokára, mégsem lehet tudni, hogy mikor.
DÁVID: Hogyhogy mikor?
APA: Hogy mondjuk holnap, vagy holnapután, vagy egy év múlva, hogy hiába behatárolt, mégiscsak megmaradt egy kis bizonytalanság.

(Dal)

APA: *Nagy nehezen lett hihető minden
Isten, a halál, hogy nem kalóz a pék
Hogy a nap miatt majd egyszer pucolni kell innen
De mi már maradunk, marad a maradék*

*Leguggoltak hozzánk mind a legnagyobbak
És nők néztek fel ránk, úgy néztek, hogy nagyon
Maradj békén mondták, és úgy treníroztak
Hogyha simogattak, – akár háton, hason, –*

*Békén megmaradtunk, s bár néma, jeges szívvél
Ültünk fel, hogy torkunkra nehezült a penge
De... Biztos borotváltnak, – utoljára ezt kell
Gondolni, – mert a vér a szelídek cementje*

*Rugdalozhatnál, dobálhatnád magad
Ordibálhatnál, – Hogy nem késő! De késő
A szánkra rózsza buborékol, s e hab
Lesz a kilépő léleknek a lépcső*

VOKÁL: *Elég a maradék...*

APA: *Rugdalozhatnál, dobálhatnád magad
Ordibálhatnál, – Hogy nem késő! De késő
A szánkra rózsza buborékol, s e hab
Lesz a kilépő léleknek a lépcső*

VOKÁL: *Elég a maradék...*

DÁVID: Mennem kell.
APA: Tudom. Jössz még?
DÁVID: Igen.
APA: Jó az is, ha csak itt ülsz. Nem kell mondani semmit. Ha látlak, az is jó.
DÁVID: Csak most már mennem kell. A vonat!
APA: Tudom.
DÁVID: Majd jövök.

23. jelenet

(Buszmegálló)

(Zene: utcahangok, amiben benne az Apa dalának dallama, meg egy kicsit az autószenék ritmusa korábról, buszhang, fékezés, nyikorgás)

KRISZTA: Rám vársz?
DÁVID: Nem. A buszra.
KRISZTA: Pont jön.
DÁVID: Látom.
KRISZTA: Nem szállsz fel?
DÁVID: Most nem akarok.
KRISZTA: Miattam?
DÁVID: Hogyhogy miattad?
KRISZTA: Hogy én felszálok.
DÁVID: Nem.
GÁBOR: Akkor nem a buszt várod?
DÁVID: Nem ezt.
KRISZTA: Melyiket?
DÁVID: A következőt.
KRISZTA: Valami baj van? Haragszol rám?
DÁVID: Nem, az régebben volt, hogy haragudtam.
KRISZTA: Most nem?
DÁVID: Már nem.
KRISZTA: De látom, hogy valami bajod van.
DÁVID: Nem látsz rajtam semmit.
KRISZTA: Tiszta vörös az arcod.
DÁVID: Mert kurvára fúj a szél.
KRISZTA: Egyáltalán nem fúj. Mondd már el, mi van! Mért vagy velem ilyen?
DÁVID: Nem miattad.
KRISZTA: De látom, hogy azért, mert én...
DÁVID: Hagyjál már békén!
KRISZTA: De tényleg, mi van, mondd már el!
DÁVID: Telefonált az anyám.
KRISZTA: Nem értem. Mi van, ha telefonált.
DÁVID: Azt mondta, hogy az történt, amire számítottak.
KRISZTA: Mi?
DÁVID: Hogy meghalt.
KRISZTA: Kicsoda?
DÁVID: A faterom.

(Zár az Apa dalának zenekari verziójával)

24. jelenet

(Osztály. Zenével indul a jelenet. A felkelőnap háza ügyetlenül, gitáron)

(Zene: a Dédapám alapján kibomlik valami zene, ami majd a következő jelenetben dallá formálódhat)

- DÁVID: Szétmennek az ujjaim.
LACI: Ezzel jár. Érted? Ez olyan, mint a...
DÁVID: Micsoda?
LACI: Nem tudom, csak azt akartam mondani, hogy ennek az a következménye, hogy vágja a gitárhúr.
DÁVID: Mért nincsenek szélesebb gitárhúrok?
LACI: Mindenki kibírta. A Dzsimi Hendriksz is.
DÁVID: Neki lehet, hogy keményebb volt a bőre.
LACI: Mért lett volna keményebb?
DÁVID: Nem tudom, mert rabszolgák voltak az ősei.
LACI: De kurva hülye dolgokat tudsz mondani.
DÁVID: Csak gondoltam, ez is lehet genetikus.
LACI: Az, hogy valakinek rabszolgák voltak az ősei, az nem genetikus, az csak geciség. Érted? Egy geci világ miatt volt. A geci amerikaiak miatt volt, akik először kiirtották az indiánokat, utána meg...
DÁVID: Jól van hagyjuk a picsába. A lényeg, hogy nekem vágja, olyan, mintha bevagdaltam volna késsel, a hüvelykujjammal meg tökre bedagadt.
LACI: Mert nem kell szorongatni a nyakát. Ki akarod tekerni, vagy mi?
DÁVID: Fáj és kész, és elegendem van!
LACI: Nézd meg, az én ujjaim milyenek. Látod, el tudok rajta nyomni egy csikket.
DÁVID: Tényleg?
LACI: Ja, és a tiéd is olyan lesz.
DÁVID: Mért ezt a hülye számot kell gyakorolni?
LACI: Mert? A felkelő nap háza az olyan, ha azt már tudod, akkor mindent tudsz. Érted? Abban hallani, hogy le tudod-e fogni a húrokat.
DÁVID: De nem tudom a szövegét.
LACI: Mért kéne tudni?
DÁVID: Hogy énekeljem, mert ha nem énekel az ember, akkor hiába gitározik, tiszta égés gitározni és csukott szájjal bámulni magad elé. Én meg nem tudom a szöveget, csak azt tudom, hogy rájzing szan, meg nyúorlinsz. Ráadásul angolul van az egész.

LACI: Figyelj, ez rokendroll. Érted? Ez nem nyelvi kérdés, ennek nincs olyan nyelve, hogy angol, itt tisztára a lélek számít.

DÁVID: De akkor mi a faszt énekeljek?

LACI: Énekelj azt, hogy vájdömájdő nyúolliknsz fájdömájdő szan.

DÁVID: Mi a faszt?

LACI: Ezt érted, pont ezt. A Radics Béla se tud angolul, és úgy játszsza az ifiparkban a Hendrikszet, mint egy isten. A csajoknak kidagad a nyakere a sikítozástól, amikor a Béla lenyomja a fogával a nagyszólót. Volt, amikor lángoló gitáron csinálta. Hol jön ehhez az angol?

DÁVID: De én ezt a vájdömájdőt, hát ezt, bazmeg, nem merném megkockáztatni.

LACI: Láttad, hogy megy a Balatonnál?

DÁVID: Nem.

LACI: Figyelj, nekem van egy haverom, aki nem tud egy szót se angolul, a németet meg eleve utálja, de amikor lemegy a Balcsira, csak végigmegy a parton a gitárjával. Érted? Már akkor összegyűlnek a csajok, már a gitártokra. Mennek utána, ahogy ott megy. Aztán megáll egy olyan helyen, ahol meg lehet állni, kicipzározza a tokot, mert nem ilyen pattintózáras van neki. Olyat csak tudod, kik hordanak?

DÁVID: Kik?

LACI: A buzi komolyzenészek, akik ilyen unalmas régi faszágot pengetnek a gitárjukon, és nemhogy a rokendrollról nem hallottak semmit, bazmeg, még a farmernadrágról se, meg a vietnami háborúról se, meg a hippimozgalomról se, az LSD-ről meg pláne nem, annyira sötétek.

DÁVID: Mit csinál a tokkal?

LACI: Szóval van nekik ilyen cipzáros tok, rajta egy nagy békejelvény meg pár angol szó, hogy mék lavór, vagy valami ilyesmi, ahogy húzza lassan a cipzárt, na, a csajok álla, bazmeg már akkor leesik, már a cipzárhangra.

DÁVID: Azt a kurva! Nem is kell játszani.

LACI: De, utána azért kell. Előveszi a gitárt és elkezd hangolni, meg néhány akkord, aztán belevág az I can get no-ba, érted, tudod, mi van ott akkor?

DÁVID: Mi?

LACI: Akkor ő azt mondja, hogy te meg te velem jöhetsz. Érted? Azoknak a csajoknak, akik a legjobbak, azokat viszi el, a többi meg otthagyja azoknak a fiúknak, akik nem tudnak gitározni. Érted? A többi fickónak csak a selejt marad, a gitártudás hiánya miatt.

DÁVID: Pár akkorddal?

KOLLÉGISTA: Hát ez nem látszik.
DÁVID: Mert vidéki vagy, és nem tudod, mi az, hogy rokendroll.
KOLLÉGISTA: Te is vidéki vagy.
DÁVID: De én nem vidékinek születtem, hanem rockzenésznek, és azoknál nincs olyan, hogy főváros vagy vidék. Mit gondolsz, a Dzsimi Hendriksz hol született?
KOLLÉGISTA: Azt nem tudom, de ő legalább tudott gitározni.
DÁVID: Ez nem olyan, hogy mennyire tudsz a hangszeren, ez olyan, hogy belülről kell, ez életérzés. Érted? A tudás az másodlagos.
KOLLÉGISTA: Azért valamennyire mégis kéne.
DÁVID: Ezért gyakorlok, ezért a valamennyiért.
KOLLÉGISTA: De az agyamra megy, legalább ne ezt a kibaszott szar számot.
DÁVID: Majd ha ezt már tudom, akkor fogok mást is.
KOLLÉGISTA: Így fogjuk megutálni a rokendrollt. Mire leérettégizünk, hát, bazmeg, nem koncertre akarok menni, hanem az operába, azt nézni, hogy kövér nők vonaglanak a színpadon és fülsértő hangon visítoznak.

(Zene: visszajöhet az elejéről az igazi rokenrollról szóló dal)

26. jelenet

(Osztály)

(Zene: osztályhangok, vidám nevetésekkel tarkított tánczene, ezzel megyünk rá a jelenetre)

(Zene: később az osztálytársak készülődésekor valami intenzív muzsika, lehet hasonló a balatoni utazás zenéjére)

Utána dal: a Dédapámból kibomló valami, arról, hogy tényleg más a rokendroll, hogy ezt mennyire lehet érteni)

DÁVID: Figyelj, ha látjátok, hogy ott vagyok az Annával kettesben, akkor húzzatok el. Érted?
LACI: Persze. De mért?
DÁVID: Hogy ott maradjunk, tényleg kettesben. Érted? Amikor csak mi vagyunk az osztályban.
LACI: Ja, értem. Mért, mit akarsz?
DÁVID: Tudod...
LACI: Nem, nem tudom.
GÁBOR: Gitározni neki. Érted? Mint a haverod a Balcsin.
LACI: Ja, azért. De ugye nem a Dédapámat?
DÁVID: Mást nem tudok.
LACI: Fú, bazmeg, akkor tényleg nem maradok, nem bírnám végignézni, ahogy égsz ott a csaj előtt, mint a rejsztág.
DÁVID: Nem fogok.

LACI: A vájdömájdönyúorlinsszal jobban jársz.
DÁVID: Akkor, ahogy megbeszéltük.
LACI: Mit beszélünk?
DÁVID: Indulnotok kéne!

(Az osztálytársak készülődnek, a három elindulásos jelenet lehet olyan idétlen, burleszkszerű)

LACI: Ja, bocsi! *(hangosan)* Na, akkor mi megyünk.
GÁBOR: Ti még maradtok?
DÁVID: Aha, maradunk még.
ANNA: Mért maradunk?
DÁVID: Hát nem akarsz kicsit?
ANNA: Hát a többiek elmennek.
DÁVID: Jó, de én nem megyek.
ANNA: De gyere te is.

(Elindulnak)

LACI: Most minek jöttök, ha azt akartad, hogy ne gyertek?
DÁVID: Mert ő akarta.
LACI: Most már el kéne döntened, hogy mit akarsz.
DÁVID: Majd legközelebb.

(Következő alkalom, visszaállnak az előző indulás pozíciójába, megint készülődnek)

LACI: Na, megyünk. Ti nem jöttök?
DÁVID: Nem, mi még maradunk.
EMESE: Akkor én is.
DÁVID: De te mért maradsz?
EMESE: Mert ti is.
GÁBOR: Figyelj, Emese, gyere te is inkább.
EMESE: De nem, mert én akarok maradni az Annáékkal.
DÁVID: Jó, akkor megyünk mi is.
LACI: Most megint jöttök? Akkor most mit akarsz tulajdonképpen?
DÁVID: A hülye csaj miatt, holnap majd, holnap. Érted? Ezt a hülye csajt lökd ki előre az osztályból.

(Következő alkalom, visszaállnak az előző indulás pozíciójába, készülődnek el)

LACI: Na, akkor mi megyünk? Ti nem jöttök?
DÁVID: Nem, mi még maradunk.
EMESE: De akkor én is...
LACI: Na, menj gyorsan ki, Emese.
EMESE: Jó, de én inkább...
GÁBOR: Jó lesz velünk is.
ANNA: Mi nem megyünk?
DÁVID: Már elmentek.
ANNA: Még utolérjük őket.
DÁVID: De oda mentek, ahová én nem akarok.

ANNA: És én?
DÁVID: Te sem.
ANNA: Biztos?
DÁVID: Azt hiszem.
ANNA: Mit csináljunk?
DÁVID: Nem tudom.
ANNA: Akkor ne menjünk mi is?

(Dávid előveszi a gitárt)

ANNA: Van itt egy gitár?
DÁVID: Aha, a haverom véletlenül itt hagyta.
ANNA: Ja azért? Azt hittem te hoztad ide.
DÁVID: Á, nem. Játsszak neked valamit?
ANNA: Mért? Te tudsz gitározni?
DÁVID: Hát nem olyan sok számot.
ANNA: Fú, nem is gondoltam volna rólad.
DÁVID: Ismered a Dédapám?
ANNA: Persze, azt mindenki ismeri. El tudod játszani?
DÁVID: Hát el.

(Dávid játssza a Dédapám, illetve az abból komponált változatot)

DÁVID: *Nézi tényleg, hogy gitározok
nekem is neki is
ez egyelőre izgalmas dolog
De mi lesz majd, ha nyafog:

Hogy, hú tényleg jó szám a Dédapám
Kicsit még játsszad de azután
Fogj bele másba, tudod-e, hogy
Van az a Koncz Zsuzsa-szám?

Nézi tényleg, hogy gitározok
És mosolyog, mosolyog
Érzem, éppen most hagyok nyomot
Lehet, hogy szeretni fog*

ANNA: *Annyira izgul, pedig jó ez a dal
Vagyis hogy nem jó, de nem zavar
A szemébe mélyen beástam magam
És csak nézem, hogy ott mi van*

TÖBBIEK: *A rock and roll hatalma most
Itt látható és hallható
Tudtuk éreztük, hogy menni fog
És Anna szép és Anna jó*

ANNA: Fú, nagyon szépen tudsz gitározni. Azért ez nagyon jó szám, ugye?

DÁVID: Nagyon. Eljártsszam még egyszer?
ANNA: Aha.

(És megint, meg újra, meg még egyszer, még egyszer, csak még egyszer!!!)

ANNA: Most már mennem kell.
DÁVID: Elkísérhetlek, ha akarsz.
ANNA: Ráérsz?
DÁVID: Nem annyira, de...
ANNA: Nem?
DÁVID: Nem, de tulajdonképpen igen.

27. jelenet

(Utca, ketten mennek)

(Zene: a menésnek valamilyen zene kéne adjon ritmust)

(Dal: a végén egy duó arról, hogy mennyire jó, hogy most már szeretik egymást, az érzelmi túltengéstől nem szabad megrettenni, mégiscsak könny kell, hogy csorogjon)

DÁVID: Várjunk buszra?
ANNA: Inkább menjünk gyalog.
DÁVID: Nem nehéz a táskád?
ANNA: De.
DÁVID: Vigyem?
ANNA: Nem. Nem szeretem, ha más...
DÁVID: De én viszem, tényleg. Nekem az semmi.
ANNA: Ne vidd!
DÁVID: Tényleg nem akarsz?
ANNA: Nem, már megszoktam, hogy viszem, és olyan rossz lenne, ha más vinné, az olyan lenne, hogy.
DÁVID: Á, nem olyan, szerintem.
ANNA: Jó, hogy lesz most szünet. Ugye?
DÁVID: Csak az a baj, hogy nekem haza kell majd utazni.
ANNA: Nem szeretsz a szüleiddel?
DÁVID: Unatkozom, meg nincsenek ott a haverjaim, meg te sem.
ANNA: Én sem?
DÁVID: Aha.

(Nekiverődik a keze Anna kezének, fénnyel rajta vagyunk)

DÁVID: Jaj, bocs.
ANNA: Á, semmi.
DÁVID: Jaj, megint bocs.
ANNA: Tényleg megint á semmi.

(Dávid felnéz az égre és rákulcsolja a kezét a lányéra)

DÁVID: Bocs, csak véletlen.

ANNA: Tudom.
DÁVID: Ez most olyan furcsa.
ANNA: Tudom.
DÁVID: Ilyen furcsa, ha az ember megfogja egy lány kezét?
ANNA: Nem, csak ha az enyémet.
DÁVID: Miért?
ANNA: Tudod.
DÁVID: Nem.
ANNA: A múlt héten eltörtem. Be van gipszelve.
DÁVID: Be van gipszelve, úristen! Fogok egy nagy darab gipszet?
ANNA: Igen.
DÁVID: Nem csinálhatok úgy, hogy véletlen.
ANNA: Nem.
DÁVID: Megmarkoltam egy gipszet?
ANNA: Nem, a kezem.
DÁVID: A kezed?
ANNA: Igen, érzem, hogy fogod.
DÁVID: Sajnos én is.
ANNA: Nem érted? Érzem, azt érzem, hogy fogod.
DÁVID: Érzed, hogy fogom a gipszet?
ANNA: Nézd az ujjam, ott már nincs gipsz, és ott érzem.
DÁVID: Tényleg, ott már nincs.
ANNA: Érzed, hogy hozzáér a te ujjadhoz?
DÁVID: Igen, pont ott van bedagadva a gitározástól.
ANNA: Fáj?
DÁVID: Így még jobb is.
ANNA: Hogyhogy jobb?
DÁVID: Így jobban érzem, hogy hozzám érsz. Szeretlek.
ANNA: Én is.
DÁVID: Akkor mért akartál elmenni, amikor a többiek mentek?
ANNA: Azt hittem, te is el akarsz menni, és én akartam mondani előbb.
DÁVID: Nem akartam.
ANNA: Most már tudom, csak akkor nem tudtam.
DÁVID: Mindig van ez, hogy az ember nem tudja, hogy a másik mit akar, azt hiszi, a másik pont nem azt akarja, amit ő.
ANNA: Megölelsz?
DÁVID: Ja, persze, már teljesen elfelejtettem, hogy mit kell csinálni, annyira olyan más.
ANNA: Most már mindig az lesz.
DÁVID: Mi?
ANNA: Más.
DÁVID: Mitől más?

ANNA: Hogy szeretlek. Ettől a perctől olyan leszel, akit szeretnek. És én is olyan leszek.

(Zárás: érzelmes dal, majd egy végső óda, megszólalnak a díszletek meg a háttéremberek, itt a vége, fuss el véle, a közönség megrendülve ül, hát ilyen nagyon fasza dolgot már rég nem hallottak)

DÁVID, ANNA: Nézd az őszi muslincákat
Milyen bódultan nyüzsögnek
Ahogy a szőlőszemekre szállnak
Biztos jót tesz a szívüknek
Tudod a szívvel úgy van az ember
Hogy amíg dobog csak addig fáj
De mikor egymás szemébe nézünk
Tudjuk: a dobogás király

Hát ez ezzel jár, jön a vége, muszáj
Ezt is abbahagyni egyszer
Hulljon konfetti, énekeljünk ki
Magas hangokat, na jó, nem kell
Csak a boldogság, csak a békesség
Csak a vihar utáni tenger
Csak a napsugár, ahogy rajtunk jár
Már csak ezért megéri, ember!

DÁVID, ANNA: Nézd a távoli felhőnyáját
Milyen pásztorkutya a nap
Hogy úzi egyre hajtja
Szegény felhőbárányokat
Tudod a szívvel úgy van az ember
Hogy amíg csak dobog addig fáj
De mikor egymás szemébe nézünk
Tudjuk a dobogás király

MINDENKI: Hát ez ezzel jár, jön a vége, muszáj
Ezt is abbahagyni egyszer
Hulljon konfetti, énekeljünk ki
Magas hangokat, na jó, nem kell
Csak a boldogság, csak a békesség
Csak a vihar utáni tenger
Csak a napsugár, ahogy rajtunk jár
Már csak ezért megéri, ember!

Hát ez ezzel jár, jön a vége, muszáj
Ezt is abbahagyni egyszer
Hulljon konfetti, énekeljünk ki
Magas hangokat, na jó, nem kell

*Csak a boldogság, csak a békesség
Csak a vihar utáni tenger
Csak a napsugár ahogy rajtunk jár
Már csak ezért megéri, ember!*

*Hát ez ezzel jár, jön a vége, muszáj
Ezt is abbahagyni egyszer
Hulljon konfetti, énekeljünk ki
Magas hangokat, na jó, nem kell
Csak a boldogság, csak a békesség
Csak a vihar utáni tenger
Csak a napsugár, ahogy rajtunk jár
Már csak ezért megéri, ember!*

*Hát ez ezzel jár, jön a vége, muszáj
Ezt is abbahagyni egyszer
Hulljon konfetti, énekeljünk ki
Magas hangokat, na jó, nem kell
Csak a boldogság, csak a békesség
Csak a vihar utáni tenger
Csak a napsugár, ahogy rajtunk jár
Már csak ezért megéri, ember!*

*Hát ez ezzel jár, jön a vége muszáj
Ezt is abbahagyni egyszer
Hulljon konfetti, énekeljünk ki
Magas hangokat, na jó, nem kell
Csak a boldogság csak a békesség
Csak a vihar utáni tenger
Csak a napsugár, ahogy rajtunk jár
Már csak ezért megéri, ember!*